

1. PRÍCHOD ČUDNÉHO CUDZINCA.

Do Ipingu prišiel Neznámy začiatkom februára, keď nad krajom zúrila hustá snehová chumelica. Prišiel pešo z Brablehurtskej stanice, zababúšený od hlavy až po päty. Zpod veľkého klobúka trčal mu iba veľký červený nos.

Na smrť vyčerpaný dlhou namáhavou cestou a zimou, vošiel do hostinca „Poštový voz“. Len čo vstúpil, tichým chrapľavým hlasom zvolal:

— Oheň, pre božie milosrdenstvo! Vykúrenú izbu si prosím!

Striasol so seba sneh a krčmárka mrs. Hallová zaviedla ho potom do hosťovskej izby. Zakúrila rýchlo do pece a ponáhľala sa dolu do kuchyne pripraviť obed, aby hneď obslúžila hosta, ktorý v takomto zimnom období príde do jej hotela, lebo taký obyčajne platí zlatom.

Len čo sa husie stehno upieklo, ponáhľala sa hore do hosťovskej izby a rýchlo prestrela na stôl. Tu s prekvapením zistila, že hoci v peci už veselo horel oheň a v izbe bolo dosť teplo, hosť napriek tomu si ešte nevyzliekol zimník. Nehybno stál a díval sa von oknom. Sneh ešte vždy padal v hustých chumáčoch.

— Ak si prajete, prosím, môžem vám kabát a klobúk zaniest do kuchyne usušiť, — povedala mrs. Hallová prívetivým hlasom.

— Nie, prosím! — odpovedal Neznámy beztoho, že by sa bol obrátil.

Povedal to tak ticho, že ho mrs. Hallová vôbec nerozumela, a preto sa ho ešte raz pýtala.

Neznámy sa teraz obrátil a nahnevano povedal:

— Nevyzlečiem sa ešte!

Mrs. Hallová iba teraz zbadala, že Neznámy má na očiach veľké tmavé okuliare a hustú čiernu bradu, ktorá mu zakrývala skoro celú tvár.

Rýchlo sa zvrtila a odišla.

Keď sa opäť vrátila, Neznámy ešte vždy stál pri okne. Golier kabáta mal vyhrnutý, klobúk stiahnutý hlboko do čela, takže mu sotva bolo vidieť do tváre.

— Tu máte obed, prosím!

— Ďakujem! — odpovedal hosť, ale ani sa nepohol, kým neopustila izbu.

Keď sa vrátila do kuchyne, zbadala, že soľničku, ktorá mala byť na hostovom stole, drží služobná v ruke.

— Bodaj ho! — zahromžila. — Na to som zabudla.

Vytrhla služobnej z rúk soľničku a utekala znovu do hostovskej izby. Zaklopala na dvere a rýchlo vstúpila. Neznámy sa vtom zohol pod stôl, ako by tam niečo hľadal. Mrs. Hallová položila soľničku na stôl, pričom kraľmo pozrela na hosťa, ktorý si už za jej neprítomnosti vyzliekol kabát a prevesil ho cez operadlo stoličky. Topánky si tiež vyzul, lebo ich mal premočené a položil si ich na plech pred pec.

— Matka Božia! Plech mi zhrdzavie! — zvolala poľakano a pristúpila k peci. — Teraz vám už môžem odnieť veci dolu usušiť? — pýtala sa priamo rozkazovačným hlasom.

— Nechajte, prosím, všetko na mieste! — povedal Neznámy prisno.

Mrs. Hallová sa obrátila a videla, že hosť už sedí za stolom. Potom videla niečo, čo na ňu tak zapôsobilo, že dlhšiu chvíľu nemohla prísť k slovu.

Neznámy si držal pred tvárou kapesník. Ale najviac ju prekvapilo, že mal celú hlavu poviazanú a z nej trčal mu iba veľký nos, ktorý bol nápadne červený. Na sebe mal tmavokávdové šaty a na hrdle omotaný hrubý vlnený šál.

Pred ústami si neprestajno držal vreckovku a mrs. Hallová si len teraz všimla, že na rukách má rukavice.

— Aspoň kabát vám dám usušiť, — mrmlala.

A ani nečakajúc na súhlas, schytila kabát a vybehla z izby. Hosť chvíľu nehybno sedel a keď potom zistil, že Hallová môže byť už dole, pozrel sa von oknom a po chvíli dal sa do jedenia.

— Toho chľudáka akisto stihlo dajaké nešťastie, — povedala v kuchyni služobnej. — A aké len obrovské okuliare má na očiach.

2. PRVÝ DOJEM TEDDA HENFREYA.

Boly asi štyri hodiny popoludní, keď mrs. Hallová sa odvážila vstúpiť do hostovej izby spýtať sa ho, či si neprosí čaj; vtom prišiel dedinský hodinár Henfrey.

— Bystubohu! — povedal, otriasajúc so seba sneh. — Psi čas pre toho, kto má deravé čižmy.

— Dobre, že idete, — vítala ho mrs. Hallová. — Aspoň mi opravíte staré hodiny v hostovskej izbe.

A hneď viedla hodinára do hostovskej izby. Neznámy sedel na stoličke pri peci a zdalo sa, že spí. Ústa mal pootvorené. Bol to hrozny pohľad. Ach, tá poviadaná hlava... Vtom sa hosť strhol, ako by sa bol prebudil a vstal.

— Dovoľíte, sir, aby hodinár opravil hodiny? — povedala mrs. Hallová a ukázala na stenu, kde visely veľké hodiny.

— Hodiny? — pýtal sa Neznámy, ako by sa bol prebral zo sna. — Len si ich opravte, — dodal potom.

Mrs. Hallová odišla pre lampu a vrátila sa aj s hodinárom.

— Zľakol som sa ho, — pošepol mrs. Hallovej.

— Dobrý večer! — pozdravil hosť hodinára.

— Myslím, že sa nehneváte? — pýtal sa hodinár hosta.

— Ale kdeže! — odpovedal tento, — len si pracujte. Keď budete s opravou hotový, potom by som prosil mrs. Hallovú, aby mi priniesla čaj.

Potom sa ešte pýtal mrs. Hallovej, či sa postarala o prinesenie jeho batožiny. Mrs. Hallová mu povedala, že zajtra ráno mu ju prinesú zo stanice.

— Nie je to skorej možné? — pýtal sa.

— Veru nie! — odpovedala.

— Škoda, že som vám to zabudol pripomenúť pri svojom príchode. V batožine mám totiž veľa lekárskeho náčinia a aparatúr.

— To sú ozaj ošozné veci, — podotkla mrs. Hallová.

— Chcel by som čím skorej pokračovať vo svojich pokusoch.

— Rozumiem, rozumiem, — prisviedčala mrs. Hallová.

— Ináč do Ipingu som prišiel preto, preto... lebo som túžil po samote... a potom... postihlo ma veľké nešťastie.

— Hneď som si to myslela, — povedala si v duchu mrs. Hallová.

— A preto chcem bývať ďaleko od mesta. Mám slabý zrak a často ma bolievajú oči, takže vtedy musím sedávať potme. Vtedy mám obyčajne vo zvyku sa zavrieť a neprajem si, aby ma niekto rušil. Myslím, že nemáte nič proti tomu, že som vám to povedal?

— Samozrejme, že nie. Ba práve naopak. Teší ma, že ste ma na to upovedomili, — odpovedala mrs. Hallová. — Len ešte som sa vás chcela na niečo opýtať..., že...

— Myslím, že som vám už všetko povedal, — riekol Neznámy.

Mrs. Hallová vyšla potom z izby, Neznámy si sadol znovu ku kachliam a Henfrey sa dal do opravovania hodín.

Zvedavý hodinár úplne rozobral hodiny s úmyslom, že takto bude môcť zostať dlhší čas v izbe a lepšie sa soznámi s cudzincom, o ktorého mal väčší záujem, ako o pokazené hodiny. Ale Neznámy sedel pokojne pri peci a vôbec si nevšimol hodinára až dotiaľ, kým nezbadal, že hodinár si ho veľmi okato všima. Obrátil sa a prisno sa na neho zadíval.

Dlho sa takto dívali zoči-voči jeden na druhého a nakoniec hodinár pocítil, že to už ďalej nevydrží a musí sa ozvať.

— Ale je to prekliaty čas, čo?

— Robte si svoju prácu a nepýtajte sa ma na takú spros-

tosť! — odsekol mu Neznámy nahnevano. — Čo sa toľko hráte s tými hodinami? Prečo ste ich vlastne rozobrali, keď by bolo stačilo iba ručičky na nich pritiahnúť? Urobte to čím skorej a zmiznite!

— Hned' to bude! Pravda, myslel som...

A Henfrey bol naozaj čoskoro s hodinami hotový.

— Do čerta! — mrmlal si nahnevano cestou domov. — A čo, mal som mu hodiny azda nafúkať? Človek sa nesmie ani pozrieť na neho? Čo je to za odporného človeka? Hlavu má zamotanú ako voľajaký prenasledovaný vrah.

Na ulici sa stretol s podnapitým Hallom, ktorý si len pred nedávnom vzal majiteľku „Poštového voza“. Ináč bol povozníkom.

— Čo nového, Henfrey? — spýtal sa hodinára.

— Dostali ste hosťa! — odpovedal Henfrey.

Hall zastavil voz a začal sa ho vypytovať:

— Ako, ako... akého hosťa?

— Hosťa, ktorý si u vás vybral a predplatil izbu.

A hodinár vysvetlil Hallovi, akého čudného hosťa dostali.

— Človek mi ani poriadne do tvári nemôže vidieť. A ja by som sa veru poriadne pozrel do tváre tomu, koho prijmem do domu! — rozohnil sa Henfrey. — Ale vieš, aké sú ženy, prijímú niekoho na byt beztoho, žeby vedely, kto je, čo je.

— Ale nehovor! — čudoval sa Hall.

— Bystubohu! je to tak! Teraz sa ho len tak ľahko nezbavíte. Izbu si predplatil na celý týždeň.

Potom sa rozlúčili a hodinár kráčal spokojne domov, mysliac si pritom, že Hall sa bude chcieť dozvedieť pravdu o cudzincovi. Ale nestalo sa tak. Mrs. Hallová vynadala svojmu mužovi do lumpov a tulákov preto, že neprišiel načas domov. Pred spaním ale dlho vysvetľoval svojej žene, aby si dobre prezrela batožinu ich hosťa.

— Ty sa do toho nepleť! — okríkla ho. — Ja si sama vybavím svoje veci!

Hoci ani jej sa hosť nepáčil, ale nebola by to mužovi za nič na svete priznala, už i preto, aby mu nedala za pravdu.

A celú noc sa jej snivalo, že ju naháňajú ľudia s poviazanými hlavami, načo sa aj zobudila. Keďže však nepatrila medzi ženy, ktoré sa naľakajú vlastného tieňa, obrátila sa na druhý bok a spala ďalej.

3. NEZNÁMY SA DÁVA DO PRÁCE.

Na druhý deň doviezli batožinu. Boly to tri väčšie debny, z ktorých jedna bola plná kníh.

— Do toho sa teda! Vyneste mi už tú batožinu hore, veď som už aj tak dlho čakal! — súril povozník, ktorý pred chvíľou vošiel a vozom do dvora.

Pes, ktorý voľne pobežoval po dvore, zrazu zbadal Neznámeho a v nasledujúcej chvíli už aj skočil na neho a pohrýzol mu ruku. Neznámy naľakano vykrikol.

— Kuš! — skríkol Hall na psa.

Ale pes tým zúrivejšie pustil sa do cudzinca a roztrhol mu nohavice. Povožník ale v nasledujúcej chvíli priskočil a udrel psa bičom. Pes, zlostne vrčiac, stiahol sa pod voz.

Toto všetko odohrávalo sa ani nie za celú minútu.

Neznámy len čo zbadal, že má roztrhnuté nohavice, rýchlo sa obrátil a utekal do svojej izby.

— Prekliate psisko! — hromžil povožník. — Ukáž sa, ja ťa naučím!

Hall sa bez slova udiveno díval za hosťom, ako uteká do domu.

— Akiste ho pohrýzol, — povedal potom, krútiac hlavou. — Bude lepšie, keď sa pôjdem za ním pozrieť.

A pobral sa za hosťom. Na chodbe sa stretol so svojou ženou.

— Povožníkov pes pohrýzol nášho hosťa, — povedal žene a stúpal hore po schodoch.

Dvere na hosťovej izbe boli pootvorené. Hall bez všetkého vstúpil, lebo nemal rád dlhé ceremónie. Roleta na okne bola stiahnutá a v izbe bola tma.

Hall stál dlhšiu chvíľu zarazený vo dverách. Potom však zrazu ustúpil o krok dozadu, lebo videl niečo, čoho sa zhrozil. Akási ruka bez zápästia mu kývala a videl niečo, podobného tvári.

To však len na okamih, lebo v nasledujúcej chvíli pocítil silný úder do prs a ocitol sa za dvermi, ktoré sa prudko zavrely. Spamätal sa až na schodoch.

Krútiac udiveno hlavou, vyšiel potom na dvor.

— Povedal mi, že nepotrebuje nič, — riekol svojej žene.

— Bolo by mu treba ranu vypáliť, — navrhoval dedinčan Haxter, ktorý sa tu zrazu objavil.

— Idem za ním, — povedala mrs. Hallová a hned' odišla.

Vtom sa pes znovu rozbrechal.

— Čo sa tu robí? — ozval sa zrazu na schodoch Neznámy, ktorý bol už preoblečený. Ponáhľajte sa s tou batožinou!

Keď povožník zbadal, že Neznámy má na sebe druhé nohavice, spýtal sa ho:

— Veľmi vás pes pohrýzol? To je prekliate zviera!

— Nie. Vôbec nie. Poďme s tou batožinou, poďme! — Potom nahnevano hundral čosi pre seba.

Len čo vyniesli hore prvú debnu, Neznámy sa hneď dal do práce.

Obsah, ktorý Neznámy povykľadal z debny, nasvedčoval tomu, že sa zaoberá chemickými pokusmi. O chvíľu tu vyzeralo ako niekde v lekárni. Len čo bol s týmto hotový, hneď sa dal do práce, nedbajúc ani na smeti, ktoré narobil ani na to že v kach-

liach už dávno vyhaslo, ba ani sa nestaral o ďalšiu batožinu, v ktorej mal knihy a šatstvo. Na očiach teraz nemal okuliare a mrs. Hallovej sa zdalo, že očné jamky má celkom prázdne. Zrazu ju však Neznámy zbadal, strhol sa a rýchlo si dal na oči okuliare, osopiac sa nahnevano na ňu.

— Bol by som rád, keby ste pry, ako vstúpíte, zaklopali! Možno, že ste aj klopali. Ale pri takej dôležitej práci všetko ma rozruší.

— Môžete sa, prosím, zavrieť, kedy chcete!

— To je od vás veľmi múdry nápad, — odpovedal Neznámy.

— Ale tieto drevené hobliny tu po zemi... ak dovolíte.

— Nepýtajte sa na nič! Ak sa vám nepáči môj neporiadok, započítajte si to do môjho účtu, všetko vám zaplatím.

Popoludní sa zavrel a pracoval až do večera v najväčšom tichu. Zrazu však bolo počuť rozbíjanie skla. Rozbíjal jednu skúmavku za druhou. Bol veľmi nervózny a behal sem a ta po izbe.

Mrs. Hallová vybehla hore schodmi, ale neodvážila sa ani zaklopať, ani vstúpiť, preto iba načúvala.

— Nemôžem pokračovať! — kričal Neznámy, škrípajúc pritom nahnevano zubami. — Nemôžem pokračovať!... Tristotísíc... štyristotísíc... Hrozné, so mnou je koniec!

Vtom niekto vošiel do krčmy a mrs. Hallová nemohla ďalej načúvať, lebo musela ísť obslúžiť nového hosta. Počom opäť vybehla hore po schodoch, ale už bolo ticho a Neznámy pracoval ďalej.

Neskoro po obede v ipinskom pivovare sedeli pri pive dvaja dobrí priatelia. Povožník a hodinár Henfrey.

— Počuješ, kmotor? — ozval sa zrazu povožník.

— Čo chceš? — pýtal sa Henfrey.

— Vieš, chcem ti čosi povedať o tom čudnom hostovi, ktorého pohrýzol môj pes.

— A potom?

— A potom? Ja ti hovorím, že s tým čilapikom nie je všetko v poriadku. Keď mu pes roztrhol nohavice, videl som, že nohy mal celé čierne.

Na vlastné oči som videl jeho roztrhanú nohavicu. Nemal nohy ani biele ani červené, ale čierne ako môj klobúk!

— Bystubohu, možno máš aj pravdu! — prisvedčil hodinár.

— Je to veľmi čudný muž.

4. Mr. CUSS BERIE NA SLOVO CUDZINCA.

Za takýchto okolností sa udomácnil Neznámy v Ipingu. A do konca apríla dosť pokojne nažíval v „Poštovom voze“, hoci niekoľko ráz... Hallová sa s ním pustila do menších hádok pre

„domáci poriadok“. Ale toto všetko bolo iba chvíľkové, lebo Neznámy hneď platil a tým bolo všetko v poriadku.

Čo sa týkalo Halla, nebol nijako spokojný s hosťom a keď mohol, vždy podpichoval svoju ženu, aby sa s ním hádala.

Neznámy nechodil do kostola a nerobil nijaké rozdiely medzi sviatkom a robotným dňom. Veľmi usilovne pracoval, ako to zvykla hovoriť mrs. Hallová. Málokedy vychádzal von a keď aj vyšiel, to iba večerom, a to tak oblečený, že mu ani do tváre nebolo vidieť. Obyčajne chodil po opustených miestach a nie raz naplašil vôkol idúcich chodcov, ktorí ho zrejme videli prvý raz. Raz v noci, keď hodinár Henfrey išiel podnapitý domov, tak sa naľakal Neznámeho, že hneď vytrezvel. Neznámy totižto nemal na hlave klobúk a takto mohol vidieť jeho strašidelno poviazanú hlavu.

Je teda pochopiteľné, že sa stal stredobodom pozornosti a reči v Ipingu. Mrs. Hallová ho ale obyčajne obhajovala a zdôrazňovala, že Neznámy robí pokusy a je veľkým učencom.

— Môjho hosťa stihlo pri jednom pokuse nešťastie, — zvykla dodať, — ktoré pošpatilo jeho tvár a ruky. A keďže sa hanbí za svoje znetvorenie, preto sa radšej neukazuje pred ľuďmi.

Ale našlo sa veľa takých, ktorí celkom ináč smýšľali o cudzincovi; že je to nebezpečný gangster, ktorý akiste preto chodí taký poviazaný, aby ho polícia nepoznala.

Mr. Gould, ktorý bol učiteľom v Ipingu, tvrdil, že Neznámy je nebezpečným revolucionárom a aby svojim slovám dodal vážnosti, často vravieval, že on ho už dlhší čas pozoruje. Toto jeho pozorovanie bolo také, že keď sa raz stretol s Neznámym, obišiel ho na veľkom kuse. Vypytoval sa potom na neho od takých ľudí, ktorí obyčajne nič nevedeli.

Iní zase tvrdili, že je blázon. Ale predsa ho každý považoval za človeka, ktorý nikomu neublíži, a preto sa ho netreba báť. Ale nikto ho predsa nemal rád a každý sa mu vyhýbal. Iba deti si z neho robily posmech. Prezývaly ho indickým okuliarnikom.

Lekárnik mr. Cuss skoro umrel od zvedavosti. O cudzinca sa veľmi zaujímal najmä preto, že má viac fľašiek a práškov, ako on kedy videl. Po celý mesiac hľadal príležitosť soznámiť sa s ním. Až konečne jedného dňa usporiadali zbierku na sirotinec a tu sa mu naskytla príležitosť soznámiť sa s cudzincom.

Tu ho stihlo prvé prekva-
penie. Totižto mrs. Hallová nevedela meno svojho hosťa.

— Povedal síce svoje meno, — vysvetľovala mrs. Hallová, ale klamala, lebo v skutoč-

nosti jej Neznámy nikdy nepovedal svoje meno, — ale ja som nedávala pozor a potom som už aj zabudla.

— Prepáčte, — povedal Cuss, keď zaklopal a vstúpil do hosťovej izby.

Mrs. Hallová, ako to mala vo zvyku, aj teraz načúvala za dverami. Počula tichý rozhovor, ale slovám nerozumela. Potom však počula výkrik Cussa, hneď nato škodoradosný smiech Neznámeho. Viac však nemohla načúvať, lebo dvere sa zrazu otvorily a Cuss ako smyslov zbavený, vybehol z izby a utekal na ulicu a rovno k dedinskému farárovi Buntingovi.

— Stratil som rozum? — pýtal sa Cuss miesto pozdravu, vrazil k farárovi. — Vyzerám ako blázon?

— Čo sa stalo? — pýtal sa ho prekvapeno farár, odložiac ruku modlitebnú knihu, z ktorej sa práve modlil.

— Ten divný cudzinec...

— Dajte mi niečo piť, — mrmlal Cuss a sadol si.

Keď vypil pohár scherry, prišiel k sebe.

— Išiel som k nemu a prosil som ho, aby podpísal tlačivo ohľadne tej sbierky. Povedal mi, že si to rozmyslí. Potom som sa ho ďalej pýtal, na čom prácuje? Povedal mi, že robí pokusy. Potom iba neprestajno kýchal a kašľal, musel byť veľmi prechladnutý. Vravil mi, že je to ťažká práca, na ktorej pracuje, ale na čom pracuje, to mi neprezradil, hoci mňa, ako lekárnika to najviac zaujímalo. Aj som sa ho na to pýtal. Odpovedal mi, že ak ma to zaujíma, môže mi prečítať recept.

Vtom vstal zo svojho miesta a vytiahol ruku z vrecka. Veľmi som sa naľakal!

— Čoho? — prerušil ho farár zvedavo.

— Nemal ruku. Rukáv mal prázdny. Milosrdný Bože! Čo je to za človeka? — myslel som si s hrôzou. — Dozaista má umelú ruku a teraz si ju dal dolu. Ale potom... prečo má rukáv gulatý, keď v ňom nemal nič? Vtom som hlasito vykrikol a Neznámy prekvapeno pozrel sa na mňa, cez svoje veľké, tmavé okuliare, potom na svoj prázdny rukáv...

— Čo potom? — pýtal sa zvedavý farár.

— To je všetko. Nepovedal ani slova a strčil svoj prázdny rukáv do vrecka. — Ako to, že viete hýbať rukou, keď máte prázdny rukáv?

— Že mám prázdny rukáv?

— Áno, videl som!...

— Teda tvrdíte, že ho mám prázdny?

Pristúpil ku mne. Vstal som. Opäť kýchol a mne sa zdalo, že pritom škripe zlostne zubami. Zmeravel som od strachu, keď sa blížil ku mne.

— Vy ste povedali, že mám prázdny rukáv?

— Áno!

Potom kýchol a díval sa na mňa cez svoje veľké okuliare, ktoré sa strašidelno leskli pri svetle lampy. Potom opäť vytia-

Bol z vrečka rukáv a pomaly ... veľmi pomaly ho dvíhal proti mne ... prázdny ...

— Nemáte v ňom nič, — povedal som mu. Musel som mu niečo povedať, lebo som nevydržal ďalej mlčať. — Pozrite sa! — povedal mi. Bol to strašný pocit ... a potom ...

— Čo sa stalo potom? — prerušil ho farár vzrušeno.

— Potom som zrazu pocítil, ako ma neviditeľné prsty chytily za nos.

Bunting sa hlasito rozosmial.

— Nemal v rukáve nič! — opakoval Cuss chvejúcim sa hlasom. — To nie je veru do smiechu. Tak som sa naľakal, že som ho v strachu odstrčil od seba a utiekol som.

— Divný prípad! — povedal farár zamysleno.

— Veľmi divný! — opakoval lekárnik.

5. KRÁDEŽ.

O krádeži, ktorá sa stala u farára Buntinga jedného dňa nad ránom, dozvedeli sme sa od jeho známych.

Mohlo byť asi štyri hodiny nad ránom, keď sa zrazu zobudila Buntingova žena. Počula, ako niekto otvoril dvere na spálni a opäť ich zavrel. Zo začiatku si myslela, že sa jej to azda len zdalo, preto ani nezobudila svojho muža. Ale zrazu počula, že niekto bosými nohami chodí vo vedľajšej miestnosti a že potom vychádza na schodište. Rýchlo zobudila muža, ktorý rýchlo vybehol na chodbu. Zrazu jasno počul, že niekto násilím otvára zásuvku stola v jeho pracovni. Nato sa vrátil späť do izby a schytil kutáč, ktorý mu bol najbližšie pri ruke. Takto vyzbrojený vyšiel na chodbu a čo najtichšie za ním naľakaná žena. Vtom zbadal vo svojej pracovni svetlo. Naľakano zostal stáť,

— Vzdaj sa, ty podliak! — vykrikoval mr. Bunting, ale prekvapeno zostal stáť na prahu dverí. Miestnosť bola prázdna. Ale obom sa zdalo, ako by predsa niekto v nej bol.

— Kto teda zapálil sviečku a kto vylámal zásuvku? — pomenovala Buntingova žena, — aj peniaze sú preč ..., — beďákala.

Vtom na chodbe počuli hlasité kýchnutie. Obrátili sa tým smerom a videli, ako niekto privrel za sebou kuchynské dvere.

— Vezmi sviečku! — povedal Bunting svojej žene. A obaja pobrali sa do kuchyne. Keď vstúpili do kuchyne, práve sa zotváraly druhé dvere, ktoré viedly do záhrady. Nevideli nikoho.

6. POBLÁZNENÝ NÁBYTOK.

Toho istého dňa sa staly ešte aj iné udalosti v Ipingu. Mrs. Hallová a jej muž ešte prv, ako zobudili večne ospalivú služobnú Miliett, čo najtichšie sa pobrali do pivnice, kde mali dôvernú prácu.

Keď prišli do pivnice, mrs. Hallová zbadala, že si priniesli málo vody na riedenie vína.

Vyšla z pivnice, ale na chodbe s prekvapením zistila, že dve re hostovej izby sú otvorené. Ale veľmi sa nestarala o to. Nabrala do vedra vody a vracala sa späť. Tu opäť prekvapeno zastala, keď zbadala, že bránka na dvore je pootvorená. Povedala to svojmu mužovi, ktorý bez rozmýšľania vybehol do hostovej izby. Nechcel veriť ani svojim očiam, keď tu videl šaty Neznámeho v neporiadku pohodené na stoličke. Ale ešte viac zostal zarazeno stáť s otvorenými ústami, keď zbadal na posteli obväzy, ktorými Neznámy mal omotanú hlavu.

— Janny! Vieš, že Henfrey mal pravdu? — povedal svojej žene vzrušeno, keď sa vrátil späť do pivnice. — Len sa choď pozrieť do hostovej izby.

Mrs. Hallová, hnaná zvedavosťou, rýchlo vbehla do hostovej izby a od prekvapenia zalomila rukami.

— Je to možné? Kde len môže byť? Veď tu sú jeho šaty aj okuliare... obväzy... všetko má tu... Zrazu sa strhla, keď počula prudké buchnutie brány, potom mužov hlas, ktorý ju volal dolu.

— Čo sa robí, pre božie milosrdenstvo? — pýtala sa vzrušeno svojho muža, ktorý pribehol za ňou do hostovej izby.

— To je prekliaty... — nedopovedal však, lebo hostov klobúk, ktorý visel na vešiaku, mu zrazu vletel do tváre. Hneď nato vykrikla i Hallová, keď zrazu pocítila na ústach mokrú hubu na umývanie a vzápätí príšerný smiech za chrptom. Zmeraveno zostala stáť, bála sa obrátiť, zatiaľ čo jej muž bezradno stál naproti nej.

Potom sa stalo ešte niečo vzrušujúceho. Stolička, ktorá bola pri posteli, sa zrazu odpútala od zeme a oboch násilím vytlačila z izby.

Mrs. Hallová to už ďalej nevydržala a upadla do bezvedomia.

Hall bezradno chvíľu hľadel na ňu, potom sa však spamätal. Zavolať služobnú, s pomocou ktorej ju odniesol dolu do kuchyne a začali ju kriesiť.

— Má — tohy! Pre milosrdenstvo božie! Má — tohy! Zlí duchovia, — koktala.

— Neľakaj sa, dušička, — tíšil ju muž. — Tu máš, napi sa, to ti pomôže, — a priložil jej k ústam pohár whisky.

— Choď zavrieť bránu, — ozvala sa ešte vždy vzrušená, — aby nemohol prísť Neznámy. Viac ho do môjho domu nepustím! Aj tak mi je dlžen za dva týždne.

— Ale, upokoj sa už raz, Janny, a napi sa ešte, — ponúkal ju muž.

Keď sa mrs. Hallová asi po piaty raz napila dobrej pálenky, poslala služobnú pre kováča Wadgersa, aby ihneď prišiel k nim. Wadgersa každý poznal ako múdreho človeka, ktorý sa vo všetkom vyzná. Po vypočutí mrs. Hallovej iba vážne krútil hlavou.

— Nech ma čert vezme, ak v tejto veci nie je bosoráctvo! — vyhlásil s pevným presvedčením.

Hall chcel kováča zaviesť do hostovej izby, ale on to nepovažoval sa dôležité. Radšej vyšiel na ulicu a tam o tomto prípade mudroval. Potom prišiel k nemu trafikant Hayter, s ktorým sa neskoršie rozrečnil dopodrobna o prípade, ktorý mu mrs. Hallová rozpovedala.

Zrazu sa otvorily dvere hostovskej izby a na prahu stál Neznámy s poviazanou hlavou a díval sa cez svoje veľké okuliare na menšiu skupinu ľudí, ktorá len čo ho zbadala, umíkla.

— Kto chce piť pravé falšované víno, nech ide sem k Hallovi! — vyhlásil Neznámy, pričom sa škodoradostno zasmial a vrátil sa späť do svojej izby.

7. NEZNÁMY SA PREZRADI.

Bolo už skoro šesť hodín, keď Neznámy vošiel do jedálne, kde zostal až do obeda. Okná zatemnil a dvere zavrel, takže sa nikto neodvážil prísť k nemu. Keďže mal už poriadny hlad, bol nútený zacengať na mrs. Hallovú, aby mu priniesla obed.

— Želáte si účet? — pýtala sa ho, keď konečne prišla za ním do izby.

— Prečo ste mi nedali raňajky? — osopil sa na ňu. — Prečo ste mi teraz nepriniesli obed? Azda si myslíte, že aj o hlade môžem jestvovať?

— A prečo mi nezaplatíte, čo ste mi dlžen? — pýtala sa ho s výčitkou. — Na túto otázku mi odpovedzte!

— Už som vám povedal, že čakám peniaze!

— Už tretí deň to hovoríte, ale ja viem, že ich nikdy neuvidím!

Host pohansky zahrešil.

— Len tichšie, tichšie! Nechajte si nádavky pre seba! — ohriakla ho mrs. Hallová.

Dolu vo výčape hostia sa tešili, že mrs. Hallová tak energicky jedná s Neznámym.

Tento zaľal päste a osopil sa na ňu:

— Neopovážte sa mi už povedať ani slova! — kričal, pričom škripal zubami. — Ak neviete, kto som, tak vám to ukážem! Prisahám, že vám to ukážem!

Vtom sa chytil za líce, z ktorého si odtrhol obväz. Zostala mu na ňom diera.

— Tu ma máte! — vykrikol povýšeným tónom.

Potom pristúpil k mrs. Hallovej a strčil jej niečo do rúk, načo poľakano vykrikla. Bol to nos, červený ako paprika, ktorý, dopadnúc na dlážku, kotúľal sa dolu schodmi do výčapu.

Neznámy teraz složil si s očí okuliare, násilím odtrhol si pradu a fúzy a začal si odmotávať s hlavy obväzy.

— Milosrdný Bože! — vykrikol ktosi vo výčape.

Každý bol totiž pripravený,
že uvidia strašne zohavenú tvár.
Ale žeby miesto hlavy nemal
nič... s tým nikto nerátal.

Mrs. Hallová ustrašeno vykri-
kila, keď videla, ako falošná
brada, fúzy, vlasy a obvazy lie-
tajú medzi hostí do výčapu, kto-
rý bojzljivo odskakovali, aby sa
ich tieto pekelné veci nedotkli.
Nastala veľká panika a krik.

Dedinčania začujú vo výča-
pe krik, hneď sa sbehlí. Ešte vi-
dela, ako mrs. Hallová, celá bez
seba, vybehla z domu, potom
ako podľatá padla na zem a om-
dlela. Hneď za ňou vyrútili sa

aj hostia z výčapu. V dome zostala iba služobná Millett, ktorá
priamo vrieskala, ako by ju drali z kože.

Pred výčapom stálo asi sto, stopäťdesiat ľudí. Asi desiat
ošetrovali mrs. Hallovú a ostatní sa živo rozprávali medzi se-
bou.

... Muž s poviazanou hlavou... Ej, čo by, veď nemá vôbec
hlavy... Dobre sme ho videli...

Vtom vybehla z domu Millett:

— Matka Božia! — kričalo na smrť poľakané dievča. Po-
môc!

— Čo je? — pýtali sa všetci.

— Prišiel za mnou do kuchyne ten bláznivý človek a pýtal si
jesť. Ja som sa ho naľakala a on myslel, že ho nechcem poslúch-
nuť, preto chytil kuchynský nôž...

— Milosrdný Bože! vykriky ženy. — A čo potom?

— Začala som kričať, ale on si ma vôbec nevšimol, vzal zo
skrine chlieb a syr a vošiel do svojej izby.

— Uvoľnite vchod! — bolo počuť v tej chvíli.

Videli, ako sa k domu blížil mestský policajt Bobby Jaffers,
za ním Hall a kováč Wadgers.

— Či má hlavu alebo nemá, — povedal Jaffers, — prišiel som
preto, aby som ho zatkol. A ja ho aj zatknem!

Medzitým prišla už aj mrs. Hallová k vedomiu a vypravdila
policajta až pred dvere hostovej izby. Tu však zastala a po-
vedala:

— Konajte svoju povinnosť!

Jaffers bez váhania vstúpil do izby, v ktorej bolo šero, ale
tak videl bezhlavého muža, ktorý sedel za stolom a jedol.

— To je on! — vykrikla mrs. Hallová, ukazujúc na bezhla-
vého.

— Čo tu hľadáte?! — zreval na nich bezhlavý.

— Vv ste zlý nájomník, pane, — povedal Jaffers. — Ale či

máte hlavu alebo nie, zatykač mám vo vrecku a musím konať svoju povinnosť.

— Neopovázajte sa ma dotknúť! — skríkol na neho bezhlavý a ustúpil o krok dozadu.

Medzitým mrs. Hallová vzala so stola nôž. Vtom si neznámy rýchlo stiahol rukavice a hodil ich do Jafferovej tváre. Ale ani policajť neostal nečinný. Chytil Neznámeho za neviditeľnú ruku a zároveň za hrdlo. Ale v nasledujúcej chvíli dostal také zaucho, že zajajkal od bolesti.

Hall podišiel bližšie k zápasiacim.

— Chyť ho za nohy! — kričal Jaffers.

Hall ho chcel poslúchnuť, ale vtom ho neznámy tak prudko kopol do žalúdka, že sa mu zastavil dych.

Kováč, vidiac, čo sa robí, ustupoval von dverami a vrazil do prichodiaceho Haxtera a kočiša Sodderbridga.

V tej chvíli zápasiaci vrazili do skrine, s ktorej padlo niekoľko fľašiek, z ktorých obsah vytiekol na dlážku a zapríčinil pekelný zápach.

— Vzdám sa! — kričal Neznámy, hoci držal bezmocného Jaffersa pod sebou.

Pustil policajta a sadol si do najbližšej stoličky.

— Všetko zbytočné!

Bolo hrozné počuť hlas z ničoho. Jaffers vytiahol z vrecka oceľové putá, aby spútal Neznámeho.

— Jeho Piláta, ako vidím, ani spútať ho nemôžem!

Vtom si Neznámy vyzliekol kabát a Haxter, ktorý stál vedľa neho, naľakano vykrikol:

— Vidím mu úplne do šiat, vedľa goliera! Má prázdny kabát... pozrite sa... strčím mu tam ruku! — vystrel ruku a chcel ju strčiť do vnútra, ale ruka sa mu na niečom zastavila a vtom počul nahneváný hlas Neznámeho:

— Čo sa tu rozhadzujete s rukami okolo mojich očí, či mi ich chcete vypichnúť?

— Ja som nič nevidel, — koktal Haxter.

— Keď ma aj nevidíte, ale som tu, — vysvetľoval Neznámy.

— Som neviditeľný! Ale to neznamená, aby sa do mňa každý sprostý sedliak zadrápil.

Teraz už mal šaty rozopnuté a keď rozpažil ruky, tak sa zdalo, ako by šaty visely voľne vo vzduchu.

Malá izba teraz už bola priamo preplnená zvedavcami.

— Neviditeľný? Ký diabol to počul, — mrmlal si Haxter.

— Možno, že je to divné a nezvyklé, — odpovedal Neznámy.

— Ale ešte to nie je hriech a rád by som vedel, prečo ste tak surovo na mňa vystúpili.

— Ja sa nestarám, či je sir viditeľný alebo neviditeľný, — sekol do toho Jaffers. — Ja nestopujem neviditeľnosť, ale krádež. Voľakto totiž okradol pána farára.

— A potom?

— Nuž a potom okolnosti svedčia, že...

— To nie je pravda! — zreval Neviditeľný.

— Dúfajme, že ste nevinný, ale ja musím konať svoju povinnosť!

— Dobre, — odpovedal neviditeľný muž. — Idem s vami, ale nenechám si ruky spútať do želez.

— To je zákon, predpis, — povedal Jaffers.

Vtom si Neznámy vyzul topánky, strhol ponožky, stiahol nohavice a všetko hodil pod stôl. Už si začal vyzliekať košeľu, keď ho okríkol Jaffers, ktorý tušil, čo asi bude nasledovať.

Priskočil k nemu a chytil ho za golier košele... a košeľa ostala mu zrazu v rukách.

— Chyťte ho! — kričal Jaffers.

Vtom sa niektorí rozbehli smerom, kde pred chvíľou stál Neviditeľný. Hall zrazu dostal silný úder do tváre, takže padol do náručia starému Tothonsovi, zvonárovi, ktorý srazil dvoch sedliakov. Košeľa sa teraz nadvihla a tak tancovala vo vzduchu, ako keby sa z nej vyzliekal človek. Jaffers ju zrazu chytil a silne ňou trhol. Ale tým iba pomohol Neviditeľnému, lebo ho celkom vyzliekol. Vtom však zároveň dostal silný úder po ústach, že mu rozbil obidve pery, z ktorých vystrekla krv. Potom i Hefrey dostal taký silný úder do hlavy, že v bezvedomí spadol na zem.

— Pozor! — kričali všetci a päťami udierali do vzduchu.

— Chyťte ho! Treba zavrieť dvere! Nepusťte ho! Ja ho už držím! Tu je! Pozor!

V izbe nastala trma-vrma a zdalo sa, že každý dostáva úder, niekto do hlavy, niekto do prs. Kováč Wadgers, len čo dostal prvý úder, vybehol z izby. Ostatní sa vyrútili za ním, ale každý chcel byť prvý a takto zostali trčať medzi dverami. Neviditeľný ich však bil nemilosrdne i naďalej. Nato celý dav, kričiac hrôzou, pustil sa strmhlav dolu schodmi.

Iba Jaffers zostal, ktorý pocítil na sebe silný tlak nahého tela. Hoci nič nevidel, predsa celou silou stískal neviditeľné telo.

Všetci s hrôzou pozorovali tento divný zápas. Zrazu sa Jaffers potkol a vtom ho akási neviditeľná sila shodila dolu schodmi.

A v nasledujúcej chvíli si Neviditeľný robil cestu medzi davom.

— Chyťte ho! — kričal každý, ale nikto sa ani len nepohol.

8. DOBRODRUŽSTVO TOMA MARVELLA.

Tom Marvell bol mladý tučný človek s krivými nohami. Bol to tulák, ktorý tentoraz odpočíval na okraji cesty neďaleko Ipingu. A keďže odpočíval, vyzul si topánky, ktoré mu boli veľké a rozodraly mu nohy.

— Dobré topánky!

— Darovanej krave sa nikdy neďívaj na rohy! — odsekol Marvell bez toho, žeby sa bol obrátil.

Obzrel sa lenivo za seba, aby porovnal svoje a cudzincove topánky. Ale nevidel ani topánky ani človeka. Prekvapený vstal.

— Kde ste? — pýtal sa, ale nedostal odpoveď. — Čo som azda opitý, alebo sa mi snivalo? — pýtal sa udiveno sám seba.

— Nie ste opitý, — ozval sa opäť hlas, — ste práve taký triezvy ako ja.

— Čo to bolo? — pýtal sa Marvell naľakano sám seba. — Prisahal by som, že niekto predsa rozpráva, — zahundral si pod nos.

— Pravdaže rozpráva, — ozval sa opäť hlas, — ja som to bol!

— Už zase! — povedal Marvell naľakano a zavrel oči.

Vtom ho však niekto chytil za golier a tak ním zatriasol, že skoro spadol.

— Maj rozum! — ozval sa hlas.

Marvell bol strašne preľaknutý, triasol sa na celom tele a priamo plačlivým hlasom jaskal:

— Prepil som rozum! Oj, prepil som rozum! Alebo ma napadli zlí duchovia!

— Ani to ani ono, — odpovedal hlas. — Počúvaj sem.

— Som opitý, — koktal Marvell a rozbehol sa.

— Počkaj! — okríkol ho hlas.

A Marvell pocítil zrazu úder do prs.

— Nuž, čo je? — pýtal sa ešte viac naľakaný.

— Myslíš si, pravda, že sa ti to všetko len sníva? — pýtal sa hlas.

— Nuž a čo iné si môžem myslieť, — bedákal naľakaný Marvell.

— Ak nebudeš sedieť pokojne, rozbijem ti hlavu prvým kameňom, ktorý mi príde do ruky.

— Lahko je vám rozprávať, sir, — bedákal tulák, — ale ja tomuto nerozumiem. Dobre teda, poddám sa a budem poslúchať.

— Vec je celkom jednoduchá, ja som neviditeľný muž.

— A kde ste schovaný? Ako to, že vás počujem celkom vedľa seba rozprávať? Tomuto všetkému nerozumiem.

— Celá vec je taká, že musíš pochopiť, že som neviditeľný... a to je všetko! — odpovedal hlas.

— Čože, vy nemáte tela? A čo potom váš hlas?

— Ja som práve taký človek ako ty, potrebujem piť a jesť, aj šaty, lenže som neviditeľný.

— Neviditeľný a predsa máte telo?

— Mám, — odpovedal hlas.

— Tak mi podajte ruku! Potom azda uverím.

— Pane Bože! — vykrikoval zrazu.

Ohmatávajúc ramená neviditeľného, dodal:

— Toto je najväčší zázrak, odkedy je svet svetom. Taký človek ako ja a nie je ho vidieť. Nič... iba... iba...

Lepšie sa pozrel pred seba a potom sa pýtal:

— Povedzte, nejedli ste syr a chlieb?

— Ale áno! — odpovedal hlas, — lenže som to ešte nestrávil.

— Teraz ti len toľko poviem, že potrebujem tvoju pomoc, a preto som prišiel.

— Pane, ale v čom a ako vám ja môžem byť nápomocný, keď vás ani nevidím?

— Budeš mi pomáhať v tom, aby som si našiel byt, šaty a jedlo.

A opäť silno zatriasol tulákom.

— Ale, pane, pre milosrdenstvo božie! — prosil chudák Marvell, lapajúc po vzduchu. — Prečo mi ubližujete? Vidíte, aký som biedny. Veď sotva stojím na nohách.

— Teba som si vyvolil, — pokračoval hlas. — Ty si jediný mimo tých lotrov tam v Ipingu, ktorý vie, že na svete žije jeden neviditeľný človek. Ty budeš mojím priateľom. Ak mi budeš verne slúžiť, urobím ťa bohatým človekom, lebo neviditeľný muž je moc, hrozná moc!

Zastavil sa a hlasito kýchol.

— Ale ak ma oklameš, zradíš, — pokračoval výhražno, — musíš všetko splniť, čo ti rozkážem, lebo ináč ti bude beda!

9. MARVELL PRÍDE DO IPINGU.

Na udalosť, ktorá sa včera stala v hostinci u „Poštového voza“, ľud pomaly zabúdal. Ba našli sa i takí, ktorí tomu ani veriť nechceli, že to bola skutočnosť.

Druhého dňa v popoludňajších hodinách prišiel do dediny cudzinec. Bol to malý tučný chlapík s krivými nohami.

Pri kostole zahol smerom ku „Poštovému vozu“. Aj starý Fledher ho videl, tiež aj Haxter, ktorému zo začiatku bol nápadný, ale predsa mu nevenoval väčšiu pozornosť.

Konečne prišiel k „Poštovému vozu“, na chvíľu sa zastavil a rozmýšľal, či má vstúpiť alebo nie. Nakoniec sa predsa rozhodol a Haxter videl, ako sa kradmými krokmi poberá hore schodmi. Ale zrazu ozval sa vo výčape hlas:

— Tam je súkromná izba! — zakričal mr. Hall.

Cudzinec sa strhol, obrátil sa a vyšiel na dvor, kde si zapáčil na fajku, pričom sledil očami na všetky strany. Vtom ale Haxter, ktorý ho neprestajno pozoroval, vycítil, že cudzinec chce pravdepodobne krahnúť. Vyšiel rýchlo zo svojej trafiky a opatrno obišiel dom, aby chytil zlodeja. A práve včas, lebo cudzinec, ktorý nebol nikto iný ako Marvell, v tej chvíli vyšiel na ulicu s veľkým batohom pod pazuchou a v druhej ruke s akými-si knihami.

Keď Marvell zbadal Haxtera, dal sa do behu.

— Chyťte ho! — kričal Haxter a utekal za ním. Ale nepodarilo sa mu zlodeja chytiť, lebo ho zrazu ktosi chytil krčovitou za hrdlo a zvalil na zem. Potom pocítil silný úder do hlavy a stratil vedomie.

Aby sme boli s vecou na čistom, musíme sa vrátiť o niečo nazpät, keď Haxter zbadal Marvella.

Vtedy sedeli v jedálni u „Poštového voza“ Cuss a Bunting, ktorí sa vážne rozprávali o zvláštnom prípade s neviditeľným mužom.

Mrs. Hallová hned' po tomto prípade dala všetky pozostatky po hostovi na jednu kopu, dôkladne vydrhla dlážku a vyvetrala izbu, aby z nej vyšiel nepríjemný zápach. A kde predtým sedel a pracoval záhadný hosť, teraz tu sedeli dvaja: lekárnik Cuss a farár Bunting.

— Tu je asi jeho denník! — povedal radostným hlasom Cuss, ktorý sa prehrabával medzi vecami Neznámeho.

Bunting sa rýchlo naklonil k nemu a obaja s veľkou zvedavosťou začali v ňom listovať, pričom krútili prekvapeno hlavami.

— Čo je to vlastne? Samé číslice, značky. Ja tomu nerozumiem, — ozval sa Cuss.

Ale nemali príležitosť riešiť obsah tejto záhadnej knihy, lebo sa zrazu otvorily dvere a v nich objavil sa malý, zavalitý muž s krivými nohami. Bol to Marvell.

— To je výčap? — pýtal sa tichým hlasom.

— Nie! — odpovedali mu razom obaja.

— Tam pod schodmi je výčap, priateľu, — povedal mu potom Bunting.

— Zavrite dvere! — dodal Cuss nahnevano.

— Dobre, — ozvala sa odpoveď. Ale ako by to bol býval hlas celkom iného.

— Prepáčte, — pokračoval cudzinec.

Potom sa opäť ozval ten tajomný hlas:

— Celom vzad! — Odchod! — a dvere sa zavrely.

— Vidieť, že je to človek po vojensky vychovaný, — poznal Bunting. — Veselý chlapík.

— Ale predsa som sa ho naľakal, — odpovedal mr. Cuss. — Ved' som celý deň taký nervózny. Skoro som spadol so stoličky, keď sa zrazu objavil vo dverách.

Mr. Bunting sa hlasito zasmial, hoci ani jemu nebolo lepšie. Vybral opäť zo zásuvky pracovného stola „záhadnú knihu“, ktorú tam rýchlo skryl, keď sa objavil vo dverách neočakávaný hosť. Znovu ju otvoril a s vydýchnutím povedal:

— Nedá mi to pokoja, kým sa z nej niečo nedozviem.

— Počkaj chvíľu, — povedal Cuss, — zavriem dvere, aby nás nikto nemohol rušiť.

Vstal a podišiel ku dverám, aby ich zavrel. Ale zrazu sa mu zdalo, ako by bol niekto vedľa neho prešiel a zarazeno zostal stáť.

— Čo je s tebou, Bunting? — pýtal sa ho Cuss prekvapeno.

— Tak sa mi zdalo, ako keby bol niekto vedľa mňa prešiel, — povedal.

— Ale nedaj sa vysmiať, — hovoril výsmešne Cuss, — ešte vždy si pobláznený tým včerajším prípadom. Mne sa už ani veriť nechce, že to bola skutočnosť. Ani jeden rozumne rozmýšľajúci človek tomu neverí. Ale jedno je predsa isté, že . . .

— Čo je isté?

— Že som videl jeho šaty, ktoré boli napäté, hoci som v nich nič nevidel.

— Nebolo to iba zdanie? Lebo, viete, dnes človek verejne môže v cirkuse vidieť všelijakých čarodejníkov, — vysvetľoval farár, — napríklad i takých, ktorí si pred obecenstvom odsekajú vlastnú hlavu a vidíte, ako krv strieka na všetky strany.

Takto rozprávajúc, Bunting zrazu pocítil, že mu ktosi tak kľúčovito stisol hrdlo, až sa mu dych zastavil a po chvíli začal sa dusiť, pričom zmätene kopal nohami na všetky strany a hádzal sa na stoličke.

Cuss hľadel na neho vyvalenými očami, ani nemohol toto všetko chápať, čo sa pred jeho očami odohráva s jeho priateľom. Potom sa konečne spamätal a s hrôzou volal:

— Pomoc! . . . Neviditeľný muž . . . vraždí! . . . Pomoc!

V nasledujúcej chvíli však pocítil silný úder do prs, že sa skoro zvalil na zem.

— Ako ste sa opovážili vlámať do môjho bytu?! — hovoril nahnevano neviditeľný muž. — Prečo ste mi ukradli šaty a knižky, vy prekliati zloději?!

Farár a lekárnik ani len obrvami nepohli od strachu a vzrušenia.

— Mohol by som vás teraz zavraždiť a zmiznúť bez stopy, ale ak mi sľúbite, že mi budete nápomocní, nestane sa vám nič.

Teraz sa Bunting a Cuss pozreli na seba a uľahčeno si vydýchli.

— Sľubujeme! — vyhlásili razom obaja.

— A teraz mi ihneď dajte moje šaty a knihy, do ktorých vás nič je nič a ani by ste im nikdy neporozumeli.

11. NEVIDITEĽNÝ MUŽ SA NAHNEVÁ.

Zatiaľ, čo sa toto všetko odohralo v izbe a zatiaľ, čo mr. Haxter podozrivo pozoroval Marvella, ktorý si pokojne bafkal zo svojej fajky, opretý o plot, dolu vo výčape bol Hall a Henfrey, ktorí sa živo rozprávali o posledných udalostiach v Ipingu.

Zrazu počuli silné buchnutie, ako by niekto bol vrazil celou silou do dverí, nato sa ozval výkrik a znovu všetko utíchlo.

— Haló, čo je to? — zakričal Henfrey.

Vtom hore v hosťovskej izbe ozval sa opäť huk.

Hall a Henfrey i s hosťami, ktorí boli vo výčape, vybehli na ulicu. Ešte videli, ako ten malý cudzinec zmizol za rohom ulice a ako Haxter, obiduc ho veľkým oblúkom, vyšiel práve pred jeho nosom. Ľud sa hrnul so všetkých strán.

Haxter ležal na zemi nehybno ako mŕtvy, Teddy Henfrey stál vedľa neho. mr. Hall a dvaja mládenci prenasledovali zlode-

ja. Pri kostole ešte videli, ako Marvell neuveriteľnou rýchlosťou zabočil na hradskú.

Vtom zrazu mr. Hall pocítil silný úder do prs a pri svojom páde strhol aj sedliackeho mládenca. A takto postupne zneškodnil Neviditeľný svojich prenasledovateľov.

Z hosťovej izby vyrútil sa lekárnik Cuss a z plného hrdla kričal:

— Chyťte ho! Nedovoľte mu, aby odhodil batoh, lebo len čo ho odhodí, stane sa neviditeľným.

On totiž nevedel, že Marvell spolupracuje s neviditeľným mužom.

Mr. Cuss bol iba v spodkáčoch a košeli.

— Chyťte ho! — reval. — Ukradol mi nohavice a vyzliekol aj pána farára.

Sotva však prebehol vedľa Haxtera, ktorý ešte vždy ležal v bezvedomí, padol zrazu aj on.

Na toto sa ešte viac vzrušili a ako smyslov zbavení, rozprchli sa po dedine.

Lekárnik Cuss vrátil sa späť do výčapu. Keď zatváral bránu, počul kohosi bolestný výkrik a spoznal v ňom hlas Neviditeľného. Asi ho niekto náhodou udrel.

— Ide späť! Pozor, Bunting! — kričal.

Mr. Bunting hanblivo stál pri okne a zakrýval sa postelňou prikrývkou.

Vtom sa obrátil a vybehol z izby.

— Milosrdný Bože! — zabedákal poľakaný.

12. MARVELL SA POKÚSI O ÚTEK.

Keď sa v Ipingu ľud pomaly utíšil a znovu začal pokojnejšie chodiť po uliciach, v tom čase po bramblehortskej ceste kráčal malý tučný muž s batohom a knižkami pod pazuchou. Hoci bol ustatý, predsa sa usiloval vytrvalo kráčať, ba zdalo sa, ako by ho s časom na čas neviditeľná ruka tlačila dopredu.

— Ak sa ešte raz pokúsiš o útek, beda ti! — ozval sa vedľa neho výstražný hlas.

— Milosrdný Bože, — zabedákal Marvell, — ani mi len na um nepríde.

— Ešte ti aj hlavu rozbijem! Teraz už každý vie, že som neviditeľný a ešte mi aj ty chceš ujsť? Ale beda ti! Teraz je už všetko jedno! Zajtra to bude v novinách, každý bude opatrnejší a dá si pozor. Neviditeľný hlasito zakľal a Marvell skoro plakal v tejto strašnej situácii.

— Ponáhľaj sa! — okríkol ho Neviditeľný.

Marvell poskočil dopredu a vtom mu skoro vypadly knihy zpod pazuchy.

— Dávaj pozor, ty prekliaty! — okríkol ho Neviditeľný a Marvell vykrikoval, lebo ho udrel silno do chrbta.

— Keby som radšej zomrel, — zavzdychal tulák Marvell. — Pustte ma, prosím vás!

— Ponáhľaj sa! — okríkol ho hlas, načo Marvell zrýchlil krok.

Tu zbadali pred sebou akési svetlá.

— Dávaj pozor! — ozval sa zrazu neviditeľný muž. — Položím si ruku na tvoje plece a tak pôjdeme cez dedinu. Chod' rovno za nosom a nie aby si vyviedol dajakú hlúposť, lebo beda ti!

A nešťastný tulák so sklonenou hlavou smutno napredoval dedinou, v jednej ruke s batohom, v druhej s knihami pod pazuchou. A dedinou ho pohltil večerný súmrak.

13. BURDOCKÁ PANIKA.

— Opäť jeden blázon! — mrmal si Dr. Kemp, ktorý sa díval zo svojej pracovne von oknom. — Práve taký, ako ten ráno, ktorý vrazil do mňa a reval celý bez seba. — Ide neviditeľný muž! — Nemôžem si nijako vysvetliť, akí sú títo ľudia poverčiví. Človekovi sa zdá, ako by žil v XIII. storočí.

Vstal a pristúpil bližšie k oknu.

— Počujte, prečo sa tak ponáhľate? — kričal na mužíka von oknom. — Ale preda sa pomaly napredujete, ako by ste mali nalkadené olovo vo vreckách.

Potom utekajúci mužík zahol za najbližšiu vilu, ale po chvíli sa znovu objavil a opäť zmizol za druhým, tretím a štvrtým domom.

— Utekajúci blázon! — myslel si Dr. Kemp v sebe a sadol si znovu za svoj písací stôl.

Zrazu z jedného dvora s veľkým brechotom vybehol na cestu pes a vbehol do priekopy vedľa cesty, odkiaľ ľudia počuli kohosi kroky a hlasité dýchanie.

Ženy začaly kričať a krik bol rýchlejší ako Marvell, pred ktorým ľudia zatvárali byty. Utekal ako smyslov zbavený. Ale už bolo neskoro.

A neskôršie sa už celým mestečkom ozývaly výkriky:

— Neviditeľný muž! Ide neviditeľný muž!

Hostinec u „Bieleho vola“ stál na okraji mestečka Burdocka. Hostinský práve sa rozprával s jedným kočišom o koňoch, zatiaľ čo vo výčape jeden bradatý hosť politizoval so službu konajúcim policajtom.

— Čo je to za krik? — pýtal sa zrazu prekvapený kočár.

— Možno, že niekde horí, — odpovedal mu hostinský.

Vtom pribehol Marvell a dopadol na stoličku, ako bomba. Vlasy mal rozstrapatené, tvár spotenú, šaty roztrhané. Jedným slovom, bol poľutovaniahodný. Na prahu sa potkol a padol.

— Ide! — koktal vzrušeno. — Už je tu. Neviditeľný muž! Prenasleduje ma! Pomóc! Pomóc!

— Treba zavrieť dvere! — navrhoval policajt. — Kto ide, čo je tu za krik?

Vstal a zavrel dvere.

— Ukryte ma niekde! — prosil Marvell skoro plačúc. Pod pazuchou držal tri knihy. — Viem, že ma naháňa! Utiel som mu a hrozil mi smrťou! Ukryte ma niekde, prosím!

— Nebojte sa, tu sa vám nič nestane! — povedal mu bradatý hosť. — Ale čo sa vlastne stalo?

— Ukryte ma niekde! — opätovoľal prosebne Marvell.

A ako pomätený, kričal, keď sa vonku ozvalo búchanie na dvere.

Marvell ako pomätený ohmatával steny miestnosti a zúfalo opakoval:

— Zavraždí ma, viem, že ma zavraždí!

— Schovajte sa sem! — povedal mu hostinský a otvoril dvere jednej miestnosti. Tu sa vám nemôže nič stať.

Marvell vběhol do miestnosti, keď vtom opäť niekto zabúchal na dvere.

— Len ho nevpustte, pre milosrdenstvo božie! — reval.

— Teda, to je ten neviditeľný muž? — pýtal sa bradatý hosť. — Bolo by už naozaj načase, aby sme ho už raz konečne videli!

Vtom okno na výčape zrazu zarinčalo a sklo s veľkým rítkotom padalo na dlážku. Ľudia vonku sa s veľkým krikom rozutekali. Policajt toto všetko pozoroval cez kľúčovú dierku dverí.

— Nevidím predsa nikoho! — vyhlásil potom. — Ale škoda, že nemám pri sebe obušok, lebo keď otvoríme dvere, potom si už s ním neporadíme.

— Môžete smelo otvoriť dvere, — povedal bradatý muž. — Keď príde medzi nás, s radosťou ho privítame, — vtom vytiahol z vrečka revolver.

— Schovajte zbraň! — povedal mu policajt. — To by bola vražda!

— Viem predsa, čo sa môže a čo nie! — odpovedal bradatý.

— Len pekne otvorte dvere, nech vstúpi. Nechcem ho predsa zabiť, iba postreliť, keď to bude potrebné.

— Nech otvorí dvere ten, kto má zbraň! — poznamenal hostinský.

— Dobre teda! — odpovedal bradatý.

Odhodlano pristúpil ku dverám, schovajúc za chrbát zbraň a pootvoril dvere.

— Nech sa vám páči vstúpiť! — povedal odhodlano.

Ale nikto nevstúpil. Iba po dlhšej chvíli akýsi kočiš strčil hlavu cez pootvorené dvere výčapu.

— Máte pozatvárané všetky dvere? — bolo počuť Marvellov spýtavý hlas, — lebo ten vrah bude obchádzať celý dom. Je to prefikáný človek a prejde aj čertovi cez rozum.

A v tej chvíli dvere, za ktorými sa skrýval Marvell, silno zapraskaly a roztvorily sa. Potom bolo počuť iba Marvella, ktorý reval, ako by ho niekto bol z kože dral.

Niekoľkí vbehli rýchlo do izby, aby ho oslobodili. Prvý vbehol hostinský, ktorý s prekvapením videl, ako Marvell zápasí s neviditeľnou silou, ktorá ho niesla do kuchyne.

Policajt odstrčil na bok hostinského a prišiel práve včas, lebo neviditeľný muž držal Marvella za hrdlo. Policajt zachytil ruku Neviditeľného, ale v tej chvíli dostal silný úder pästou do tváre, že sa zapotácal. Zrazu aj kočiš chytil čosi vo vzduchu, zatiaľ, čo Marvell zápasil, aby sa vyslobodil z objatia neviditeľného muža.

— Mám ho! — kričal kočiš.

Teraz sa chytil do neviditeľného muža aj hostinský a podarilo sa mu ho chytiť okolo drieku.

Marvell, ktorého neviditeľný muž zrazu pustil, štvornožky sa plazil medzi nohami zápasiacich a utiekol späť do izby, odkiaľ ho neviditeľný muž vyniesol.

Zápas zatiaľ trval. Teraz prvý raz počuli bolestný výkrik neviditeľného muža, ktorému policajt stupil na nohy. Päste neviditeľného muža pracovaly ako stroj. Jeden z nich sa zvalil ako podťatý a svíjal sa v bolestiach. Policajt zrazu postrčil neviditeľného muža, ktorý stiahol so sebou do kuchyne aj svojich nepriateľov. Marvell, ktorý len na to čakal, zrazu zavrel dvere na kľúč. Štyria mužovia až tu prišli na to, že vlastne zápasia so vzduchom...

— Kde len mohol ujsť? — pýtal sa prekvapeno bradatý muž.

— Len tadiaľto, — povedal policajt a ukázal na pootvorené dvere, ktoré viedly do dvorá.

Bradatý hosť rýchlo vyšiel von na schody, ale vtom mu vedľa hlavy preletel veľký kameň, ktorý ho však netrafil a dopadol medzi kuchynský riad.

— Odstrelím toho darebáka! — reval nahnevano.

— Vytiahol z vrecka zbraň a prv tým smerom, odkiaľ letel kameň, potom na všetky strany po dvore vystrieľal celý zásobník.

Nastalo ticho. Všetci napäto počúvali. Nijaký huk.

— Vystrieľal som celý zásobník, — povedal potom bradatý. Niektorá z guliek ho musela trafiť. Doneste lampu, musíme prehladnúť celý dvor, niekde ho nájdeme!

14. HOSTĎ DOKTORA KEMPA.

Dr. Kemp pokojne pracoval vo svojej pracovni, až kým ho nevyrušily výstrely.

— Čo to? Kto to strieľa? — mrmlal prekvapeno a pristúpil k oknu. — Ako by som tam pred hostincom videl dav ľudí.

Mesiac práve pred chvíľou vyšiel zpoza mračien a na oblohe sa trblietaly hviezdy a noc bola ináč pokojná.

Dr. Kemp sa ešte chvíľu díval von, potom mrzuto zavrel okno a šadol si opäť k svojmu písaciemu stolu.

Pracoval asi hodinu, keď zrazu niekto cengal na hlavnej bráne. Ruka, ktorou písal, sa mu zastavila a napäto počúval, čakal neskorého návštevníka. Počul, ako služobná išla otvoriť, ako otvorila bránku a čakal, kým mu príde ohlásiť, kto to bol a čo chcel? Ale služobná neprichádzala.

— Kto to len mohol cengat? — myslel si. — Chcel ďalej pracovať, ale nemohol sa nijako sústrediť na prácu. Zmocnila sa ho nervozita. Zacengal na sluhu a pýtal sa ho, či azda niekto neprinesol telegram?

— Nie, sir! — odpovedal sluha. — Akiste dajaký tulák zatiahol zvoncom.

Mohly byť asi dve hodiny po polnoci, keď Dr. Kemp vstal od písacieho stola. Zívajúc a vystierajúc ustato ruky, pobral sa do svojej spálne. Už bol skoro vyzlečený, keď pocítil, že má smäd. Išiel do jedálne, aby si vypil pohár whisky so sódou.

Ako tak schádzal dolu schodami, zbadal na koberci tmavé flaky. Zo začiatku ani si toho nevšimol. Ale zpiatočnou cestou sa zohol a prstom ohmatal tieto flaky. Bola to krv.

Veľmi sa tomu divil, kde sa tu mohla vziať krv? Pred spálňou zostal však zarazený stáť. Kľučka na dverách tiež bola zakrvavená. Keď vošiel do svojej spálne, hrôzou vykrikol. Videl že i poduška na jeho posteli je krvavá, prikrývka odhodенá na bok a na okraji posteľná plachta bola pokrčená, ako by bol niekto na nej ležal alebo sedel. Toto všetko si nevedel nijako vysvetliť. Dlho stál takto zarazený. Tu sa mu zdalo, že ho niekto oslovil po mene:

— Kemp! ... Milosrdný Bože! ... Kemp! ...

Dr. Kemp vzrušeno sa díval na rozhádzanú posteľ. Počul skutočne kohosi hlas alebo sa mu to iba zdalo? Rozhliadol sa po spálni, ale videl iba zakrvavenú posteľ. Potom však jasne počul, že niekto chodí okolo umývadla.

Každý človek, či je vzdelaný alebo nie, je viac-menej poverčivý a táto poverčivosť opanovala teraz aj Dr. Kempa. Pristúpil bližšie k umývadlu, a tu videl svoj vlastný uterák, ktorý sa voľne pohyboval vo vzduchu, bol zakrvavený. Vyjaveným zrakom díval sa na svoj uterák, ktorý sa sám od seba odborne priväzoval okolo neviditeľného údu.

Priskočil, aby ho chytil, ale niekto ho vtom zadržal a teraz opäť celkom jasne počul tesne vedľa seba hlas:

— Kemp!

— Čo je? — uskočil poľakaný o krok dozadu s otvorenými ústami.

— Nestrácajte rozvažu, Kemp! — ozval sa znovu hlas. —
Ja som neviditeľný muž.

— Neviditeľný muž?

— Áno, neviditeľný muž.

— Myslel som iba, že je to rozprávka. A ten obväz... ten je na vašom tele?

— Áno.

— Oh, to je nemožné! — povedal vzrušeno Kemp. — To je klam! Ja sa presvedčím!

Dodal si odvahy, pristúpil bližšie a hmatol po obväze, ale ruku mu zadržaly neviditeľné prsty.

Kemp ustúpil znovu poľakano o krok dozadu a zbledol.

— Majte rozum, Kemp! Som veľmi ustatý. Neublížujte mi!

Dr. Kemp chcel vytiahnuť svoju ruku z tej, na ktorej bol obväz, ale vtom ho niekto objal okolo drieku a v nasledujúcej chvíli ležal na posteli. Chcel kričať o pomoc, ale neviditeľný muž mu zapchal ústa.

— Ak sa opovážite kričať, bude s vami zle! Ale sľúbte mi, že budete múdry a nevyvediete nijakú hlúposť. Ja vám nechcem ublížiť. Potrebujem vás! Nepamätáte sa už na mňa, Kemp? Ja som predsa Griffin! Váš bývalý spolužiak! Griffin. Som Neviditeľný! Ináč som práve taký človek ako vy a hocikto iný!

— Griffin? — pýtal sa Kemp ešte vždy naľakaným hlasom.

— Áno, áno, Griffin! — odpovedal hlas. — Bol som mladší ako vy. Plavovlasý, šesť stôp vysoký, ramenatý, bledej tvári a belasých očí. Vyhral som prvú cenu v chémii.

— Neverím, že by som bol pomätený, — odpovedal Kemp. — Čo vy máte spoločného s Griffinom?

— Ten Griffin som ja!

Kemp sa rozhladol okolo seba, ale nič nevidiac, dodal:

— Vy ste Griffin? To je hrozné! Ale pre akého čerta sa to muselo stať, že ste neviditeľný?

— Vtom nie je nič čertovského!

— Hrozné! — vykrikol Kemp.

— Veru hrozné! Teraz som ranený! Veľmi trpím a som ustatý! Oh, Kemp, vy ste muž! Buďte teda rozumný a upokojte sa.

Kemp sa díval na stoličku, ktorú teraz zrazu neviditeľný muž položil k posteli a pravdepodobne si na ňu sadol, lebo zavrzgala.

— No, to je naozaj hrozné! — krútil Kemp hlavou. — Neuveriteľné... neuveriteľné!...

— Dajte mi, prosím vás, whisky! — prosil ho Griffin. — Som na smrť ustatý!

— Kde ste? Ach, tam ste? Správne. Prosím, tu je whisky. Kde vám ju mám položiť?

Stolička opäť zavrzgala a Kemp cítil, že mu niekto berie pohár z ruky. Potom videl, ako sa pohár naklonil a počul žblnknutie nápoja, ako sa z neho Griffin napil.

— Chcete teraz jesť? — pýtal sa ho potom Kemp.

— Áno, — odvetil Griffin, — Ale najprv by som vás prosil, keby ste mi dali voľajaké šaty, ponožky a papuče.

Kemp zarazeno pokrútil hlavou, potom vytiahol zo skrine šaty.

— Budú vám tieto dobré? — pýtal sa.

Neviditeľný muž si ich vzal a obliekol.

— Teraz sa už môžem najesť, — povedal potom.

— Toto je teda najzáhadnejšia vec, akú som kedy v živote videl, — krútil udivený Kemp hlavou.

— Máte pravdu, ale to je ešte divnejšie, že som práve do vášho domu zabľúdil. To je prvé šťastie, ktoré ma stretlo po toľkých nešťastiach v živote. Hoci som už mal v úmysle, no nič. Teraz si už odpočiniem vo vašom dome. Je to, pravda, nepríjemné vidieť, ako mi tečie krv. Preto som si ranu zaviazal mokrým uterákom a ako vidíte, že len čo krv stuhne, je viditeľná. Podľa toho vidíte teda, že sa mi podarilo iba živé telo urobiť neviditeľným. A keby som zomrel, azda by moje telo zostalo zasa len viditeľné. Viete, že som vo vašom dome už asi tri hodiny?

Opäť zdvihol zo stola pohár whisky a poriadne sa z nej napil. Kemp s otvorenými ústami sa díval na prázdny kaftan, ktorý jedol a pil.

— Čoto bolo za streľbu? — pýtal sa ho potom. — Kto to vlastne strieľal?

— Prekliaty zlodej, ktorého som chcel mať za spoločníka, bodaj ho obesili, chcel mi ukradnúť peniaze! Aj mi ich vlastne ukradol a ušiel s nimi!

— On je tiež neviditeľný?

— Nie!

— Počujte, Kemp, nemáte ešte niečo jesť? Chcel by som sa dobre najesť, prv ako začnem pracovať. Som priamo nemocný od hladu a vy žiadate odo mňa, aby som vám všetko rozpovedal.

Keď sa neviditeľný muž najedol, pýtal si cigaru, ktorú mu Kemp ochotne podal.

Bolo divné pozorovať ho, ako fajčí. Ústa, hrdlo, nos a pľúca, boly plné dymu a nič viac nebolo možné vidieť.

— Báľ sa ma, darebák, — opakoval si neviditeľný muž viac ráz pre seba — a vždy chcel ujsť. Vždy iba hľadal príležitosť na útek. Oh, aký som ja len blázon!

— Musel to byť naozaj darebák! — poznamenal aj Kemp.

— Veríte, že som bol na neho taký nahneváný, preto, že ma chcel okradnúť, mysliac si, že ho zabijera!

Vtom zhíkol od bolesti, musela ho rana hrozne bolieť. Potom sa však nahol celkom blízko ku Kempovi:

— Kemp, — hovoril šeptom, — už skoro tri dni som poriadne nespál. Iba kedy-tedy jednu hodinku. Ani si predstaviť nevieš, ako som hrozne ustatý! Tak by som si už chcel odpočinúť!

— Spi teda tu v mojej izbe, — povedal mu priateľsky Kemp.

— Ale veď vlastne nesmlem spať! Keď zaspím, ten darebák mi ujde! A vôbec, čo ma je po ňom!

— Veľmi ťa rana bolí? — pýtal sa ho potom Kemp.

— Bolí, ale nie je to nebezpečné... Ach, Bože, aký som len ustatý!

— Nuž, prečo teda nespíš?

Griffin sa zamlčal... A Kemp ako by cítil zrazu jeho pichľavý pohľad. Potom tichým hlasom povedal:

— Lebo nechcem, aby ste ma spiaceho chytili...

Kemp sa zachvel.

15. NEVIDITEĽNÝ MUŽ SPÍ.

Neviditeľný muž, hoci bol ranený a strašne ustatý, nemohol predsa nijako zaspieť, lebo nedôveroval Kempovi, ktorý prisahal a čestné slovo mu dával, že ho neprezradí.

— Dodržíte čestné slovo? — pýtal sa ho nedôverčivo, nevedomujúc si, že Kempovi zasa vykal. Začal prehliadať izbu, či by bol z nej možný útek, keby to bolo potrebné. Otvoril okno a zistil, že sa z neho dá vyskočiť. — Teraz už môžem bezpečne spať, — povedal potom.

— Celkom bezpečne! — prisvedčil mu Kemp.

Potom sa spoločne vrátili do spálne.

Kemp stál uprostred izby a díval sa na bezhlavý kaftan, ktorý teraz pristúpil k nemu.

— Myslím, že je najvyšší čas, aby som sa vzdialil, — povedal chcejúcim sa hlasom. — Táto vec je hrozná, neuveriteľná.

— Iba pokoj, Kemp, — odpovedal mu neviditeľný muž.

— Tak teda dobrú noc, — podával mu Kemp ruku, ktorú mu Griffin svojou neviditeľnou srdečne potriasol a ešte mu povedal:

— Rozumejte ma, nie aby vás napadlo niečo hlúpeho! Ak ma prezradíte alebo dopomôžete k môjmu chyteniu... dajte si teda pozor!

Kemp zbledol.

— Myslím, Griffin, že som vám dal čestné slovo.

Už sa brieždilo a Kemp ešte vždy chodil hore-dolu v jedálni, fajčiac nervózne jednu cigaru za druhou. Nijako sa nevedel uspokojiť s touto udalosťou.

A naďalej sa prechádzal hore-dolu po izbe, až kým mu neprinesli raňajšie noviny. Bolo v nich veľmi veľa o neviditeľnom mužovi.

Kemp prečítal všetko do poslednej litery, ba poslal potom služobnú, aby priniesla všetky noviny, aké dostane.

Potom i tie prečítal.

— Neviditeľný! — opakoval si v duchu. — Je to také ako v rozprávke a predsa je to skutočnosť, o ktorej som sa i ja presvedčil. Milosrdný Bože, akú moc môže mať tento nešťastník! Každému hriechu môže nanáchať beztrestne! A teraz je tam

hore v mojej izbe a je voľný ako vták! Čo by len mal robiť? Bolo by to vôbec porušenie čestného slova, keby... Nie!

Sadol si potom k písaciemu stolu a začal písať list. Ale nedopísal ho ani do polovice, roztrhol ho a začal písať znova. Tento napísal celý, starostlivo si ho prečítal a vložiac ho do obálky, napísal adresu:

„Colonel Adye“

„Port Burdock“.

V tej chvíli sa zobudil neviditeľný muž a pravdepodobne v zlej nálade. Lebo počul, že stolička s veľkým rachotom spadla na zem a počul hodiť o zem kaňvu na vodu, ktorá sa rozbila na tisíc kusov.

16. TEÓRIA NEVIDITEĽNÉHO MUŽA.

Kemp vybehol hore na poschodie a zaklopal na dvere.

— Čo sa stalo? — pýtal sa, keď mu neviditeľný muž otvoril.

— Nič.

— Nič? A ten huk a tie črepiny?

— Bol som veľmi nahnevany! — odpovedal Griffin. — Zabudol som na svoju ranenú ruku, hoci ma strašne bolí.

— Ako vidím, vy ste veľmi nervóznej povahy.

— Máte pravdu! — prisvedčil Griffin.

Kemp si potom kľakol a posbíeral črepiny.

— Teraz už viem o vás všetko, vaše tajomstvo! — hovoril Kemp. — Noviny sa dopodrobna rozpísaly o vás. Teraz už ľudská spoločnosť vie, že má aj jedného neviditeľného člena. Teraz si už nepomôžeme. Ale všetko jedno! Hoci nepoznám vaše plány, predsa som ochotný byť vám vo všetkom nápomocný!

Griffin si potom sadol na posteľ.

— Raňajky nás už čakajú, — povedal Kemp, usilujúc sa zachovať si pokojný hlas a veľmi sa potešil, keď zbadal, že neviditeľný muž vstáva a poslúcha ho.

Kemp hneď po raňajkách zaviedol svojho hosta do pracovne.

— Prv, ako sa dáme do práce, — hovoril Kemp, musím veďieť niečo o vašej neviditeľnosti.

Sadol si pred okno a díval sa na Griffina, ktorý si práve utieral utierkou svoje neviditeľné ústa.

— Teda, — začal rozprávať, — na myšlienku som prišiel v Chešilstove.

— V Češilštove?

— Áno. Z Londýna som sa ta presťahoval. Chystal som sa na lekársku dráhu, ale potom som to nechal a ďal som sa na chémiu a fyziku. Áno, tak to bolo. Žiara ma očarila!

— Žiara?

— Áno. Žiara fyzických zákonov. Optické klamy. Čo o nej vieme, je všetko iba detská hračka, ľahká teória, hoci je v nej veľa medzier. Vo svojich dvadsiatichtvoch rokoch som si vzal silné predsavzatie a zaumienil som si: — Tento problém je taký dôležitý, že zasluhuje si jeden ľudský život! Teda, obetoval som svoj! Dal som sa do práce a pracoval som ako otrok. Po polročnej práci som zrazu prišiel na objav, ktorý ma veľmi prekvapil a ktorý ma zaslepil. Našiel som celkom nový zákon v dimenzii a v geometrii. Oh, ten prekliaty tulák mi ukradol tie tri knihy, kde som to mal dopodrobna opísané. Samé neuveriteľné veci. A s týmto objavom som dokázal urobiť ľudské telo neviditeľným, lepšie povedané, prispôsobiť ho priezračnosti vzduchu.

— To je jedinečné! — vykrikoval Kemp. — Ale ešte ani teraz nerozumiem. Je však isté, že podľa vášho zákona, aj v praxi uskutočniteľného, môžete napríklad urobiť neviditeľným drahý kameň. Ale čo to má spoločného s ľudským telom?

— Pravda, rozdiel je obrovský, — odpovedal Griffin. — Ale nezabúdajte, že je to vec veľmi komplikovaná. Alebo rozprávajte o fyzických zákonoch, ktoré pozná každý školák.

— Hneď porozumiete! Vieme, že telesá buď pohlcujú, lomí alebo odrážajú od seba svetelné lúče. A preto ich vlastne vidíme. Ktoré teleso ani nepohlcuje, ani nelomí, ba ani neodráža svetelné lúče, je neviditeľné. Napríklad túto knihu vidíte preto, lebo sa od nej odráža svetlo. Diamant pohlcuje napríklad veľmi málo svetla a ešte menej odráža, ale tým viac svetelné lúče lomí, a preto sa nám zdá, že priamo oslepivo žiari. Sklo je menej oslepujúce a menej viditeľné, lebo lomenie lúčov a odraz svetla je na ňom malý.

Kemp napnuto počúval Griffinovu teóriu.

— Ale preco mu to vlastne vravel? Veď to vie predsa každý. Griffin pokračoval:

— Preto napríklad zo skla zhotovená kocka je v šere sotva viditeľná, lebo sa od nej sotva odrážajú svetelné lúče a tým menej hltá svetla. Napríklad, keď položíme sklo do vody alebo ešte do hustejšej tekutiny, veľmi ťažko je viditeľné, lebo svetelné lúče, ktoré takto dopadajú naň cez tekutinu, sa iba veľmi málo odrážajú, takže iba po dôkladnom pozorovaní zbadáme sklo v tekutine.

— To máte pravdu! — prisvedčil Kemp. — Lenže ľudské telo nie je sklo!

— Pravdaže nie! — odpovedal Griffin. — Ľudské telo je ešte jednoduchšie.

— Neverím toru!

— Čooo? To vravíte vy, lekár? Zaujímavé, ako ľahko človek zabúda. Behom desiatich rokov takto zabudnúť, čo sa učil človek z fyziky? Len si spomeňte na tie telesá, ktoré sú nepriehľadné, hoci sa ani nezdaajú. Napríklad papier. Má póry a to veľmi husto vedľa seba a nie je priehľadný, lebo do pórov je natičený vzduch, ale len čo natrieme papier napríklad olejom, lomenie lúčov bude menšie a papier zostáva priehľadný ako sklo. Ale toto sa nevzťahuje iba na papier, ale aj na textilné látky, i na kosti, mäsa, vlasy, nechty, slovom na celé ľudské telo. Tak je tomu, Kemp.

— Máte pravdu, Griffin, — prisvedčil Kemp.

— No vidíte, — povedal Griffin, — toto všetko som ja už vedel v Londýne, ale neprezradil som svoje tajomstvo nikomu. Hobben, môj profesor, keď ste ho poznali, dával veľký pozor na svojich žiakov pri pokusoch, že keby náhodou na niečo neobvyčajného prišli, aby on mal na tom hlavný podiel. Preto som pracoval pomaly a opatrne, aby o tom nikto nevedel.

A šťastná náhoda, ktorá urobila väčšinu mojich priateľov slávnymi ľuďmi, bola aj mne na pomoci.

Viete, že červenú farbu krvi dodávajú v nej plávajúce telesá. Nuž a tieto telesá sa dajú premeniť na biele bez toho, že by to škodilo organizmu.

Kemp vykrikoval, zatiaľ čo Neviditeľný vstal a začal sa prechádzať po izbe.

— Nečudujem sa vášmu údivu. Dobre sa pamätám na tú osudnú noc. Bolo to neskoro v noci, lebo obyčajne v noci som pracoval. Vtedy ma nikto nerušil. Zrazu mi prebehla hlavou myšlienka. Môžem urobiť neviditeľným každé zviera a každého tvora, vyjmúc jeho farby srsti. Aj sám sa môžem urobiť neviditeľným. A zrazu som sa zachvel radosťou. Veď som bol oškľivým, nevlúdny človekom, a preto som ani nemal priateľov a bol som vždy sám vo svojom laboratóriu. Díval som sa dlho von oknom laboratória na hviezdnatú oblohu a opakoval som si horúčkovo v sebe: Môžem sa stať neviditeľným...

Kemp sa díval naľakano na Griffina, ktorý si zhlboka vydýchol a zasneno pokračoval:

Zmocnila sa ma túžba stať sa neviditeľným, pričom som myslel na svoju slávu. A odpovedzte teraz úprimne, Kemp, vás by neboly takéto myšlienky zväbily?

Odmĺčal sa a keďže Kemp neodpovedal, trochu nahnevano odpovedal:

— Nebol by býval nikto odolal, tak ako som neodolal ani ja. Pracoval som na vynáleze tri dlhé roky. Môj profesor Hobben asi spozoroval niečo a často sa ma pýtal, kedy ho zasvätim do svojho tajného vynálezu. A hovorím vám, Kemp, že bolo to pre mňa veľmi ťažkým pústením.

— A aký bol koniec?

— Koniec? Koniec bol taký, že som prišiel na to, že svoj vynález nemôžem uplatniť. Bolo to nemožné!

— Ako? — pýtal sa zvedavo Kemp.

— Nemal som peniaze, — odpovedal Griffin a pristúpil k oknu. Pravdepodobne díval sa von oknom. Zrazu sa obrátil a povedal:

— Potom... potom... okradol som svojho otca.

Kemp vykrikol a vyskočil so stoličky. Griffin tíško dodal.

— Peniaze neboly jeho a keďže ich nemohol vrátiť, zastrelil sa.

17. V DOME NA PORTLANDSKEJ ULICI.

Kemp sa zahľadel na bezhlavú postavu, ktorá stála vedľa okna. Zrazu ako by ho bolo niečo napadlo, priskočil k Neviditeľnému, chytil ho pod pazuchu a odtiahol ho od okna.

— Vy ste ustatý, — povedal mu. — Sadnite si, ja sa budem prechádzať a vy mi rozprávajte!

Posadil Griffina tak, aby nemohol vidieť von oknom a on sám sa prechádzal pred oknom.

Griffin chvíľu mlčal, potom sa ozval

— Keď sa toto stalo, už som nebol v Češilstove. Stalo sa to minulého roku v decembri. Prenajal som si zariadenú izbu v jednom starom dome v Londýne. Kúpil som si za otcove peniaze všetko, čo som potreboval k pokusom a dal som sa s chuťou do práce.

Mojou túžbou bolo teraz stať sa neviditeľným. O podrobnostiach vám poviem inokedy, zatiaľ vám postačí, keď vám poviem, že svoj pokus som previedol na kuse látky.

... Mal som dva dynamové motory pre tento cieľ, nemyslite si, že som pracoval s chýrnymi röntgenovými lúčmi. Pokus sa mi podaril. Látka čo raz bola priesvitnejšia, až mi konečne úplne zmizla z očí a viac som ju nevidel. Keby som to nebol spravil ja, nikdy by som tomu nebol veril. Nevidel som ju, ale mohol som ju ohmatať. Ruky sa mi potom chvely a látka mi spadla na zem. Len veľmi ťažko sa mi ju podarilo nájsť.

Potom nasledoval vážnejší pokus. Na okne som videl sediacu mačku, ktorú som zväbil do svojej pracovne.

— Urobili ste aj s ňou pokus? — pýtal sa zvedavo Kemp.

— Áno, ale nepodaril sa!

— Nie?

— Dve veci mi v tom nesúhlasily. Nechty na mačacích labkách a čierne škvrny na jej srsti. Viete, čo myslím?

— Pravda, myslíte tým na tapetum?

— Áno, tapetum. Po prevedení pokusu mačka sa stala neviditeľnou, ale chyba! Jej oči zoštaly viditeľné!

— Hrozné!

— Neviem, v čom mohla byť chyba? Azda sa zvieru zobušilo skorej, než sa úplne stalo neviditeľným, asi som jej dal náľú dávku chloroformu. V tej chvíli klopala na dvere domovníčka ktorá hľadala svoju mačku. Mačku som síce predovšetkým

viazal, takže nemohla ujsť, ale pritom všetkom hrozne mravčala. Nič iného mi nepozostávalo, ako strčiť jej pod nos opäť uspávací prostriedok, až konečne utíchla. Domovníčka mačky nenašla.

— Koľko trval pokus? — pýtal sa Kemp.

— Tri alebo štyri hodiny s mačkou. Potom jej zmizly kosti svalstvo a srst. Ale ako som už vravel, nechty a oči jej ostaly viditeľné.

Už bolo neskoro v noci, keď som skončil svoju prácu. Zastavil som stroje a pohladil som zviera, ktoré ešte vždy spalo. Potom som ju odviazal a keďže som bol ustatý, ľahol som si. Rozmýšľal som o tom, že i ja budem raz neviditeľný... O druhej hodine v noci som sa zrazu zobudil. Mačka strašne mravčala v mojej izbe. Vyskočil som, aby som ju chytil, čo sa mi však nepodarilo. Potom som otvoril okno a vyhnal som ju.

— Neuveriteľné! — hovoril vzrušeno Kemp, zalamujúc rukami.

— A vtedy, keď som sa toho rána túlal po Alabanskej štvrti, vtedy som už mal takú túžbu stať sa neviditeľným, že som ďalej neodolal. Ved' okolnosti ma k tomu už tiež nútily. Peniaze sa mi už minuly a nechcel som si nechať ujsť príležitosť. Veľmi ukonaný, vrátil som sa neskoro popoludní domov a oblečený hodil som sa do postele. Zrazu som počul klopanie na dvere. Otvoril som. Bol to môj domáci, starý poľský žid, v starom sivom kaftane, s dlhou šedivou bradou. Výhražne sa na mňa osopil, že vraj tejto noci som trápil voľajakú mačku. Lebo aj viacerí počuli mravčanie z mojej izby. Chcel teda vedieť, čo sa stalo, lebo týranie zvierat je trestné a on nechcel byť trestaný za mňa.

Všetko som odtajil, načo mi žid povedal, že aj hučanie motorov je počuť v celom dome a nájomníci sa mu sťažujú, že nemôžu spať. V tom mal pravdu. Zatiaľ čo rozprával, podozriivo sa ohliadol po mojej izbe. Zrazu sa ma zmocnil strach, keď som si spomenul, keby tak objavil moje tajomstvo? Stal som si pred neho, aby nevidel dva malé dynamomotory, ktoré som už mal pripravené a len ich bolo treba pustiť.

Pýtal sa ma, na čom pracujem. Prečo som vždy sám? Či nerobím niečo protizákonného alebo životu nebezpečné pokusy?

Vtom som ho jednoducho vysotil von dverami. A toto ešte viac upevnilo moje rozhodnutie. Pocítil som, že treba konať čím skôr, lebo možno o deň neskôr bude všetko zbytočné.

Na to som si pobalil svoje veci a na vlastné meno poslal ich na poste restante.

Toho večera a v tú noc som previedol pokus mojej dlhoročnej ťažkej práce na sebe. Dlhú som potom ležal omámený na posteli. Vtom som opäť počul klopať na dvere. Pozrel som sa smerom ku dverám a zrazu som videl, ako niekto strká cez kľúčovú dierku stočený listok. Nahnevano som vyskočil z postele a otvoriac dvere, vynadal som svojmu domácemu, lebo to bol on.

— Čo je to zase? — osopil som sa mrzuto na neho.

Miesto odpovede podal mi skrútený lístok, na ktorom stála úradná výpoveď z bytu.

Keď mi však podával papier, musel niečo divného vidieť na mojich rukách, lebo naľakano uskočil, zbledol a utekal dolu schodmi. Ešte som počul, ako na schodoch padol, potom som zavrel dvere a pristúpil som k zrkadlu. Tvár som mal úplne bielu ako z gipsu.

Ale pokus bol i s bolesťami. Na to som nebol pripravený. Mal som strašnú noc, hrozne bolestnú. Ale bolesti sa potom pomínuly a cítil som na celom tele malátnosť, takže som sa nevládal ani pohnúť. Myslel som si, že som sa zavraždil. Ale veľmi som sa o to nestaral. Medzitým sa už začalo brieždiť a prinavrátila sa aj moja radosť. Ach, Kemp, nikdy nezabudnem na to ráno. Sám som sa naľakal, keď som sa pozrel no svoje ruky, ktoré boli priesvitné. ako sklo a ktoré stále viac a viac strácaly svoj pôvodný tvar. Až konečne som si úplne videl cez ne. A darmo som zatváral oči, aj vtedy som videl, lebo mihalnice som mal tiež priesvitné. Zavraždil som aj sen, Kemp, lebo aj so zavretými očami vidím všetko. A nohy, zuby, až konečne som si videl iba nechty. Ale po chvíli zmizly aj tie. Vstal som z postele, ale zo začiatku som nemohol ani chodiť, lebo som si nevidel nohy a nevedel som, kde ich kladie. Bol som veľmi slabý a hladný. Zahľadel som sa znovu do zrkadla, do ničoho. Áno, do ničoho, lebo sám seba som nevidel. Iba akési dve malé bodky miesto očí, ktoré ešte úplne nezmizly. Potom som sa dotackal k dynamotorom a pustil som ich, aby som úplne dokončil svoju prácu. Potom som celé popoludnie spal, zakryjúc si oči prikrývkou. Zobudil som sa, keď opäť ktosi klopal na dvere. Teraz som už bol silný, lebo som si odpočinul a rýchlo som vyskočil z postele. Pristúpil som ku strojom, rozobral a súčiastky porozhadzoval po izbe, aby ich nikto viac nemohol složiť. Aby som získal čas, odpovedal som na ich otázky. Vtom som počul hlas dvoch židovských synov, ktorí sa opreli o dvere a chceli ich vyvaliť. Ale dvere nepovolily. Nato som sa naľakal, ale i nahneval. Rýchlo som pohádzal svoje poznámky na jednu kopy a chcel som ich zapáliť, ale nenašiel som zápalky. Zavrel som okno, stiahol roletu a čakal, čo bude ďalej. Zrazu dvere povolily a dvaja urastení židovskí chlapci aj s otcom vbehli do izby, za nimi krívajúc, ponáhľala sa starena, ktorá včera hľadala svoju mačku. S prekvapením ostali však zarazeno stáť, keď zbadali, že izba je prázdna. Jeden z chlapcov priskočil k oknu a vytiahol roletu. Stál som od neho sotva na dva kroky. Chudák, chlapec, ani len netušil, že som stál vedľa neho. Zafal som päste, že ho uderím, ale som si to včas rozmyslel. Prehliadli potom celú izbu a keďže ma nenašli, dohadovali sa medzi sebou, či vôbec počuli môj hlas. Môj domáci tvrdil, že za živa pitvám zvieratá. Dvaja chlapci tvrdili, že som však elektrotechnik, lebo mám dva elektromotory a rádiatory. Potom starena za-

čala zrasu prehliadať radiatory. A vtedy som sa naľakal, lebo ma napadlo, čo keď dobrý elektrotechnik zbadá tieto prístroje, hneď ma bude podozrievať, na aké účely som to mohol asi používať a potom moje tajomstvo nie je viac tajomstvom. Prikradol som sa preto starene za chrbát, vytrhol som jej z ruky radiátor a hodil som ho o zem, taktiež som rozbil aj druhý. Ale mali ste vidieť tých štyroch ľudí, tie na smrť prestrašené tváre. Od strachu nemohli ani len k slovu prísť. Potom s hrôzou vybehli z izby.

Sišiel som dolu schodmi a vyčkal som, kým sa vytratilí z mojej izby. Poshrabúval som papiere, slamu zo slamníkov a konečne nájdúc zápalky, toto všetko som zapálil. Inšie mi neostávalo, ako úplne zahľadiť čo i najmenšiu stopu. Potom som opustil dom. Takto som začal nový život ako neviditeľný človek

Hoci moje tajomstvo nie je viac tajomstvom, predsa som len človek, ktorý všetko na svete zmôže!

— Veru áno! — prisvedčil Kemp.

Griffin dlhšiu chvíľu mlčal, potom sa však podozrívým hlasom pýtal:

— Kemp, nevie nikto, že som u vás? Neprezradili ste ma!

Kemp sa zarazil, ale usiloval sa byť pokojným.

— Ako sa môžete také niečo pýtať, veď som vám dal čestné slovo.

18. NEUSKUTOČNENÝ PLÁN.

Kemp zbledol, zachvel sa na celom tele a nervózne sa dŕval smerom k oknu, potom koktavým hlasom sa pýtal.

— A čo zamýšľate teraz? — Toto povediac, postavil sa pred Griffina, aby ten nemohol vidieť von oknom, lebo by bol zbadal na kopci troch mužov, ktorí sa blížili k vilke.

— Čo bolo vašim cieľom, keď ste prišli do Port-Burdocka a prečo práve sem ste prišli?

— Podľa mojich plánov, chcel som navždy opustiť Anglicko, chcel som sa dostať do cudziny, — odpovedal Griffin. — Ale ako som sa stretol s vami, zmenil som plán. Pravda, môj útek by už bol teraz ťažší, lebo každý už vie moje tajomstvo. Odetému s poviazanou hlavou by sa ťažko skrývalo.

— Teda chceli ste opustiť Anglicko? — pýtal sa Kemp s predstieraným záujmom.

— Áno, vedel som, že odtiaľto z Port-Burdocku je pravidelné loďné spojenie do Francúzska. Chcel som sa pokúsiť o tento útek a odtiaľ ďalej do Španielska alebo do Talianska. Alebo možno aj do Alžíra, čo by nebolo ťažké. V týchto krajinách je teplé podnebie. Teda mohol som byť neviditeľný a mohol by som aj pracovať. Toho tuláka bol by som potreboval ako svojho nosiča.

— Škoda, Kemp, že som pracoval sám. Stratil som tým

silu a čas. Veď človek sám tak málo dokáže! Odo dnes potrebujem spoločníka! Dobrého priateľa, u ktorého sa môžem skryť, najesť sa a odpočinúť si bez strachu. A spoločne môžeme potom robiť veľké veci... Keď potreba bude vyžadovať, budeme musieť aj vraždiť!

— Budeme teda i vraždiť, — opakoval Kemp. — Chápem vás Griffin, ale veľmi s tým nesúhlasím. Prečo musíme práve vraždiť?

— Nielen tak na slepo vraždiť, ale múdro a plánovito! Budem terorizovať napríklad tu v Burdocku a ľudia sa ma budú báť. Kde by sme chceli lúpiť, jednoducho by sme ich listovne vyzvali, a kto by nechoel poslúchnuť, odstránili by sme ho!

— Hm, — zamrmlal Kemp na Griffinove slová, ktorým už ani nevenoval pozornosť, ale tým viac vrave, ktorú bolo počuť pred jeho vilkou.

A aby Neviditeľný muž nepočul vravu, začal hlasnejšie rozprávať.

— Ale myslím, Griffin, že váš spoločník by mal veľa nepríjemností s políciou.

— Nikto by nevedel, že ste mojím spoločníkom, — odpovedal Griffin vážnym hlasom. — Nikto by nevedel, že...

Zrazu stíchol a pozmeneným hlasom sa pýtal:

— Čo je to? Ticho! Ako by niekto išiel po schodoch.

— Ale, to je istotne služobná, — odpovedal Kemp a rozprával ďalej. — Griffin, ja nesúhlasím s vaším plánom! Ani s vami nesúhlasím! Prečo vlastne chcete ubližovať ľuďom? Prečo by ste nemohli byť aj užitočným človekom?

— Počujem kroky na chodbe! — povedal zrazu vzrušeným hlasom Griffin.

— Ale, to sa vám iba zdá, — odpovedal Kemp.

— Presvedčím sa, — povedal Griffin a vstal so svojho miesta.

Kemp skočil pred Griffina, aby mu zabránil v ceste. Potom šikovne postrčiac Neviditeľného, vyskočil von dverami a zavrel ich tesne pred jeho nosom.

Griffin zlostne vykrikol:

— Ty prekliaty zradca!

V nasledujúcej chvíli začal shadzovať so seba šaty. Kemp medzitým zavrel dvere na kľúč, ale neviditeľný muž musel byť ozaj silným človekom, lebo ich jediným trhnutím otvoril a v nasledujúcej chvíli už držal na smrť preľaknutého Kempa za hrdlo. Potom ho tak silno udrel päsťou do prs, že padol, ako podťatý strom.

Policačný inšpektor Adye, ktorému Kemp ráno napísal list, stál na schodoch a videl, ako Kemp vybehol z izby a ako sa hneď za ním vyrútil prázdny kaftan a videl, ako Kemp padol v bezvedomí na zem. V nasledujúcej chvíli padol aj inšpektor Adye, lebo ho srazila neviditeľná sila. Hneď nato počul výkriky dvoch policajtov, ktorých si priviedol so sebou. Potom

počuli, ako niekto silno buchol bráňkou, ktorá viedla na ulicu.

Inšpektor Adye sadol si na schody a díval sa bezradno na Kempa, ktorý sa tackal dolu schodmi so zakrvavenou tvárou.

— Milosrdný Bože !— vykrikol zúfalo. — Hra sa skončila, Satan nám ušiel!

19. PRENASLEDOVANIE NEVIDITELNÉHO MUŽA.

Trvalo dosť dlho, kým sa Kemp natoľko posbieral, že mohol dopodrobna rozpovedať udalosti posledných hodín. Inšpektor iba veľmi ťažko porozumel nesúvislým Kempovým slovám.

— To je blázon! Šialenec! Chladnokrvný vrah! Nemyslí na nič, iba na svoje dobro a na svoje výhody. Je to divoch, pozbavený smyslov. Vraždí, keď ho nahnevajú. A keď mu v tom nezabráňime, bude vraždiť aj tu! Chce terorizovať obyvateľstvo.

— Musíme ho chytiť, — povedal inšpektor Adye, — lebo ináč bude zle.

— Ale ako? — pýtal sa Kemp. A zrazu ako by ho niečo napadlo, začal vzrušeným hlasom rozprávať:

— Hneď sa musíme dať do práce a zavolať si pomoc. Musíme zabrániť tomu, aby sa tento hrozný človek nedostal preč z tohto kraja. Keď sa ešte raz dostane odtiaľto preč, bude lúpiť a vraždiť. Ako som vám už povedal, chce terorizovať týchto pokojných občanov Burdocka. Musíme dať výstrahu okolitým obciam, aby si dali pozor a tiež aby strážili vlaky a lode. Nech je polícia neprešajno v pohotovosti.

20. KEMPOV NEPRIATEL.

Doktor Kemp dostal na druhý deň list. Keď ho prečítal, zmocnil sa ho smrteľný strach.

— Šikovne ste to so mnou previedli, — stálo v liste. Sprisahali ste sa proti mne. Jeden celý deň ste ma dali prenasledovať a chceli ste ma okradnúť aj o nočný odpočinok, ale všetko bolo márne. Týmto listom vám oznamujem prvý deň svojej hrôzovlády. Port Burdock nie je viac mestom anglického kráľa. Môžete to povedať aj obyvateľom, že Port Burdock je mestom hrôzovládcu. A týmto vyhlasujem, že som odsúdil na smrť jedného zradcu, menom Kemp. Smrť si príde pre neho dnes popoludní. Môže ho chrániť aj polícia. Neviditeľná smrť si pre neho i tak príde.

Kemp sa triasol na celom tele a chodil ako smyslov zbavený po izbe.

Keď dostal list, práve raňajkoval, ale po prečítaní prešla mu chuť na jedlo. Pomaly vstal a vyšiel hore do svojej pracovne. Potom zacengal na služobnú a kázal zavrieť všetky okná a dvere. Potom si sadol a napísal viac listov, medzi nimi i Adyemu. Potom ho dal sluhovi, aby mu ho zanesol.

— Môžete ísť celkom smelo, nehrozí vám nijaké nebezpečenstvo.

V duchu si povedal:

— Aspoň tebe sa nevyhráža.

Zrazu niekto zacengal. Báľ sa vpustiť hosta. Nakoniec sa predsa odvážil. Bol to Adye, ktorý rýchlo vstúpil do dvora a Kemp vzápätí zavrel bránu.

— Napadli vášho sluhu, Kemp, — povedal Adye miesto pozdravu.

— Čo? — pýtal sa zarazeno Kemp.

— Veru tak je. Neviditeľný muž vzal mu váš list a teraz sa tu túla niekde nablízku. Zavrite všetky dvere.

Kemp smutno zavzdychal.

— Ach, aký som ja len blázon! S tým som mohol počítať, že...

— S čím ste nepočítali? — pýtal sa inšpektor nervózne.

— Poďte, poďte! — ťahal ho Kemp do svojej pracovne, kde mu dal potom list, ktorý dostal od Griffina.

Policajný inšpektor prečítal si list, pričom iba krútil hlavou.

— Mne ste čo písali?

— Napísal som vám, akým spôsobom by sme ho dostali do pasce. List som potom sveril sluhovi. Ach, aký som len bol blázon!

Policajný inšpektor zahrešil, potom sa však usiloval upokojiť Kempa.

— S tým listom vás chcel iba naplašit. Teraz už je dozaista niekde preč.

V tej chvíľi počuli, ako sa na prizemí s veľkým rachotom rozbilo okno.

— Beda mi..., už je tu!... — koktal na smrť bledý Kemp. — To je už začiatok smrteľnej hry.

Opäť bolo počuť rinčanie skla. Kemp a inšpektor sa bezradno dívali na seba.

— Nemôžeme byť takto nečinní! Viem, že dvaja sme slabí na neho. Vráťim sa na políciu, privediem políciu a psov.

— Ale čo, keď vám to bude osudné? — povedal mu vzrušeno Kemp.

— Mám predsa zbraň! — odpovedal pevným hlasom inšpektor Adye. — Pustite ma teda von!

Sišli dolu schodmi a vtom počuli, ako neviditeľný muž robíja okná na druhej strane domu.

Bola to teda najlepšie príležitosť na útek. Kemp potom otvoril policajnému inšpektorovi bránu a dodal:

— Ponáhľajte sa, pán inšpektor!

Policajný inšpektor vybehol do záhrady, ale sotva urobil niekoľko krokov, zdalo sa mu, ako by počul vedľa seba kroky.

— Stojte! — zakričal na neho zrazu neviditeľný muž tesne pri ňom.

Inšpektor zastal a vo vrecku sovrel kľčovitú zbraň.

— Vráťte sa ihneď späť do domu! — pokračoval Griffin rozkazovačným hlasom.

— Za nijakých okolností sa nemôžem vrátiť, — odpovedal Adye koktavým hlasom.

Hlas Neviditeľného počul zľava a pomyslel si, že by mal tým smerom vystreliť.

Inšpektor sa obrátil a v rukách sa mu zaleskla zbraň.

Vtom ho neviditeľný muž chytil a zvalil na zem. Policajný inšpektor však bleskurýchlo vyskočil a vystrelil. Ale nato hneď dostal päťou silný úder do tváre a cítil, ako mu neviditeľný muž vykrútil z ruky zbraň. On ho však vtom chytil za nohu, ale hneď nato pocítil silné kopnutie do brucha, takže znovu padol na zem.

— Prekliaty! — zasyčal inšpektor zlostne pomedzi zuby.

Neviditeľný muž sa škodoradostne zarehotal.

— Mohol by som vás zavraždiť, — povedal mu potom, — a inšpektor vtom videl vo vzduchu revolver, ktorý nebezpečne mieril na jeho prsia.

— Čo chcete so mnou? — pýtal sa inšpektor Adye, ktorého sa zrazu zmocnil strach.

— Vstaňte!

Policajný inšpektor skočil na rovné nohy.

— Dávajte si pozor! — upozorňoval ho neviditeľný muž. — Nepoznám žarty! Nezabúdajte, že ja vás vidím a dávam pozor na každý váš pohyb! Musíte ísť späť do domu!

— Nevypustia ma! — odpovedal inšpektor.

— Lutujem vás, — povedal neviditeľný muž, — lebo keby vás nevypustili dnu, museli by ste si to odniesť sám, hoci s vami nemám nič spoločného.

A ako sa takto díval do hlavne revolvera, vtom jeho oči za-
blúdily na more, na zelenú líuku, stromy a polia a cítil, že nesmie zomrieť, veď život je taký krásny.

— Nuž čo mám robiť?

— Už som vám povedal! Nechcem, aby ste mi priniesli na krk vašich policajtov.

— Dobre, pokúsim sa, ale sľúbite mi, že nevtrhnete so mnou do bytu?!

— Ja nič nesľubujem, — odpovedal hlas, — a konečne vám som už raz povedal, že s vami nemám nič spoločného.

Toto všetko vypočul doktor Kemp, stojac pri okne. A keď videl, že Adye už nemá ani zbraň a poslúcha Neviditeľného, zmocnil sa ho smrteľný strach.

Vtom sa odvážil pozrieť von oknom a videl, že revolver vyprevádza inšpektora, ktorý sa práve v tej chvíli obrátil a chcel vyraziť zbraň z ruky Griffinovej, ale vtom sa ozval výstrel a inšpektor Adye rozhodil rukami do vzduchu a bezvládne klesol na zem.

Tento výstrel počuli i dvaja policajti, ktorí dolu na prízemí strážili vchod, ba počuli ho aj občania, ktorých sem zvedavosť prihnala.

A tu pred Kempovou vilou všetci zarazeno s vyjavenými

grakmi dívali sa na trávnik, kde ležalo nehybné telo policajného inšpektora Adyeho.

Ale nie dlho, lebo vtom ktosi z davu ľudí vzrušeným hlasom vykrikol:

— Ludia boží! ... tam ... tam pri vchode ...

A zraky všetkých sa upierali v tú stranu, kde sa vo vzduchu voľne pohybovala veľká sekera, ktorá sa v nasledujúcej chvíli blížila k nim.

Ozvaly sa poľakané výkriky a ľudia sa začali rozbiehať. Nastala veľká panika. A táto panika by azda nebola mala ani konca-kraja, keby nebola prišla londýnska polícia, ktorá hneď utišila ľud.

Neviditeľný muž, Griffin, pochopil vážnosť situácie. A bol by aj ušiel, keby hlas pomsty nebol v ňom silnejší.

Bezmyšlienkovito sa rútil ku dverám, zabúdajúc pritom na nebezpečenstvo, ktoré mu hrozilo so všetkých strán. Nebol to už pokojný Griffin, podobal sa skorej rozzúrenej šelme ako človeku. V týchto chvíľach pomsty cítil nadľudskú silu. Niekoľkými údermi sekerou zbavil sa prekážky, ktorá mu bola v ceste. Boly to silné dvere, ktoré viedly do Kempovej vily. Bola to však posledná prekážka, lebo výstrel z pištole jedného z policajtov, ktorí stáli za dverami, ukončil život neviditeľného muža. Nasvedčovala tomu krv, ktorá sa objavila na dlážke chodby.

Na výstrel sbehol doktor Kemp dolu a zbadajúc na dlážke chodby krv, hneď pochopil. Jeho tušenie bolo správne. Na zemi nahmatal telo Neviditeľného.

Dav zvedavcov, teraz už pozbavený strachu, utvoril okolo Kempa kruh.

— Zpät! — okrikol zvedavcov. Potom jeho tvár zväžnela.

— Boh mu buď milostivý! Je mŕtvy.

Vtom jedna žena, ktorá stála najbližšie, vzrušeno vykrikla:

— Pozrite sa!

Na zemi, vedľa nôh doktora Kempa, čoraz viditeľnejšie zjavovaly sa obrysy ľudského tela. Zo začiatku bolo vidieť žily, svalstvo a kosti, až potom celé telo.

Bol to asi tridsaťročný muž, bielych vlasov, belasých očí. Ruky mal sovreté v päst a jeho tvár mala výraz akéhosi sklamanía.

— Zakryte mu tvár! — skríkol ktosi.

Prikryli ho plachtou a odniesli do Kempovej vilky.

A tu ležal na stole obkolesený zvedavými a škodoradostnými ľuďmi. Nemal ho kto oplakávať. Áno, tam ležal Griffin, prvý neviditeľný muž a najlepším fyzik sveta.

K O N I E C .

POSLEDNÁ NOC

román z cudzineckých légii

Preložil.: Štefan Martin.

(dokončenie)

Dve hodiny.

Začalo sa brieždiť. Mesiac vždy slabšie a slabšie svietil. Dvoj bol už prázdny, po šakaloch nebolo ani stopy.

— Myslím, že teraz začne tanec prekliatych domorodcov, — povedal Hull a do guľometu nabil nový pás nábojov.

Aj Bill sa chytil guľometu. Po malej chvíli bolo počuť strašný rev čiernych. Vyrútilo sa ich niekoľko sto proti pevnosti, ako keby ju chceli zbúrať. Dva guľomety sa ozvaly a za chvíľu pri pevnosti ležala celá kopa mŕtvol.

— Zahnali sme ich, — zvolal Hull, ale obaja dobre vedeli, že to nebol posledný útok. Čierni sa ešte pokúsia o nový útok s väčšou silou, s viac ľuďmi, lebo veď aj oni vedia, že jeden z nich odišiel pre pomoc, ktorá do rána príde. A skutočne, domorodci znova zaútočili. Napadli ich so všetkých strán. Ale pred pevnosťou sa rozdelili na dve skupiny. Jedna chcela obsadiť muničný sklad, ktorý bol na pravej strane pevnosti.

Z pevnosti neprestajno strieľali a veľmi riedili čierneho nepriateľa. Ale na miesto padlých objavovali sa vždy noví a noví nepriatelia. Hull a Bill cítili teraz už nebezpečenstvo. Čo bude, ak sa zmocnia muničného skladu? Muničný sklad mohli odtiaľto veľmi zle brániť. Iba tým spôsobom sa dá zachrániť pred nepriateľom, keď jeden z nich vjde do skladu a bude ho strážiť. Lebo keď sa ho nepriateľ zmocní, môže celú pevnosť vyhodiť do vzduchu.

Bill a Hull sa bránili s vypätím všetkých síl. Hull obsluhoval až dva guľomety. Obidva namieril do dvora, tým spôsobom aspoň hatil cestu k muničnému skladu.

Aj druhý útok čiernych stroskotal. Bill a Hull sa pozreli na seba. Teda získali opäť čas, ale dokiaľ? Aj munícia sa im už značne míňala. Jeden človek by do rána ešte mohol strieľať, ale dvaja nie.

— Voľfaktorý z nás by mal ísť do muničného skladu, — povedal Bill.

Kto pôjde? Kto má riskovať svoj život v tomto krupobití guliek?

— Ja idem brániť skladisko, — povedal po chvíli Hull tichým, ale odhodlaným hlasom.

Bill sa zarazil.

— Ty ... ty ... ty chceš ísť na dvor? Ved' to by ťa mohlo stáť život! To je bláznovstvo!

— A čo, keď obsadia sklad a vyhodia celú pevnosť do vzduchu? — povedal tíško Hull a ešte tichšie dodal: — Voľaktorý z nás musí ísť! Ja idem! Alebo že by si išiel ty? — Jeho hlas sa chvel. — Teba miluje Rose ... Na teba čaká ... Je tvoja! ...

Potom dlho mlčali. Cítili, že Rose je medzi nimi. Obidvaja trpeli ... boli vo veľmi trápnej situácii.

— Hull, teraz nesmieme myslieť na Rose, — povedal Bill.

— Mlč, nerozprávaj! — ohriakol ho Hull, to je aj tak posledná naša noc. — Dlhšie by sme to aj tak nevydržali. Ráno je už tu pomoc! Svetlo a slnko donesie nám mužstvo poručíka Ecalla. Zatiaľ musíme brániť pevnosť! Nadovšetko skladisko! Toho sa nesmú zmocniť, lebo keby ho vyhodili do vzduchu, nezostal by ani kameň na kameni. Ja idem brániť skladisko! A ak padnem, ty budeš bojovať ďalej za mňa!

Bill porozumel. Niektorý z nich musí ísť! Podal mu ruku.

— Odpusť mi, Hull, ak som ti niekedy ublížil.

Hull mu ju priateľsky stisol a ľútostným hlasom povedal: — Ty mi odpusť!

Pozreli sa jeden na druhého a v ich očiach objavili sa im slzy.

Dlho takto míčky a pohnuto stáli.

— Bill, — ozval sa potom Hull, — pôjdem až vtedy, keď začnú opäť útočiť. Vtedy nestrieľajú.

Do ruky si vzal ľabký guľomet. — Vezmem si ho, aby som sa mal čím brániť!

Potom sa znova ozval divý rev domorodcov. Bol to už tretí útok.

— Otvor dvere! — zakričal Hull, — potom skoč ku guľometu!

Guľomet spieval do noci svoju jednotvárnú ocelovú pieseň. Bill ešte videl, ako sa Hull zastavil a horúčkovo strieľal na čierneho nepriateľa. Potom utekal ďalej, smerom ku skladisku.

Aj tretí útok domorodcov stroskotal. Čierni sa stiahli a tak strieľali. Hull ešte vždy nedobehol ku dverám skladiska. Guľky husto padaly okolo neho. Bill napnuto pozeral, či sa Hulloví podarí dôjsť do skladiska. A našťastie, podarilo sa mu. Bill si radostne vydýchol ...

Nad ránom.

Na východe sa objavily ranné zore, ktoré po chvíli zmizly a vyšlo slnko.

Hull pozoroval toto brieždenie. Bolo krásne ... On si ešte nikdy nevedel oceniť krásu prírody, lebo on poznal iba múmiu peňazí.

Potom si myslel, že je hodno žiť, lebo našiel svoje šťastie

v Rose, ale teraz sa klamal..., bol to všetko iba klam. Srdce ho veľmi bolelo.

Tých niekoľko hodín Billovej spovede mu poriadne otvorilo oči. Teraz, keď celé roky myslel, že ho okradli, prišiel na to, že vlastne on bol zlodejom, on kradol...

Či je možný život po tomto spoznaní? Či je vôbec hodno žiť? Čo má robiť?... Čo?

Do konca služby v légiách mu zostáva ešte veľa, lebo skôr ako po piatich rokoch ho nepustia z légii. Ale veď peniaze všetko zmôžu. Išlo by urobiť, že Hull viac nejestvuje, iba miliónár Fred Spark, ktorý iba žartoval a chcel sa pozrieť na život legionárov. Alebo by mohol ujsť a dokonca by mu boli ešte aj dôstojníci cudzineckých légii nápomocní, veď peniaze všetko zmôžu!

Ale aký význam by to vlastne malo? Kde má ísť? Kto ho čaká? Rose? Je pravda, že ho Rose neopustila, ani po tom prípade... Ostane pri ňom, lebo sa chce vyhnúť škandálu.

Preto ostala pri ňom, preto neutiekla s Billom Rogersom...

Ráno.

Čierni domorodci posledný raz zaútočili. Odhodlane sa valili smerom ku pevnosti.

Bill a Fred sa bránili s vypätím posledných síl. Boli na smrť vyčerpaní, ruky sa im chvěly a ich pohľady byly neisté. Ale húževnato bojovali... teraz ich odraziť!... potom už príde pomoc... Vedeli, že je to posledný útok domorodcov, lebo aj oni vedia, že jeden z nich išiel pre posilu, ktorá tu môže byť každú chvíľu.

Musia zatiaľ vydržať!

Zrazu z diaľky počuli trúbiť slávnostný pochod:

Ta-ta-ta... trara-tra-tra-tratatata...

Potom na obzore videli už aj tanky, ktoré sa rútily k nim. Boj dostal inú tvárnosť. Pol stotiny legionárov natoľko prekvapilo čiernych domorodcov, že títo celkom ochabli a v prvých chvíľach neboli schopní ďalšieho boja.

Bola to pre nich hrozná chvíľa.

Hull... azda ani nevedel, že už prišla posila z pevnosti „Kauarby“... Vybehol z muničného skladiska a rozbehol sa ako divý za ustupujúcim nepriateľom.

Zrazu zahvížďal vzduchom šíp nepriateľa a vrazil mu hlboko do prs. Bolestno vykrikoval, rozhodil rukami do vzduchu a padol ako podfatý strom... a po chvíli skonak...

Umreli v ňom dvaja ľudia: Hull a Fred Spark... Jeden bol dobrý priateľ a druhý smrteľný nepriateľ.

Posledná noc sa skončila a na pevnosti „Bilma“ víťazno viala trikolóra...

K O N I E C